

UNIVERSUL ȘCOLII

- *Editorial*
- *Evenimente din viața școlii*
- *Opinii*
- *Didactica*
- *Proiecte educaționale*
- *Cdi*
- *Noutăți editoriale*
- *Diverse*
- *Informații utile*

Arta supremă a profesorului este de a trezi bucuria exprimării
creatoare și bucuria cunoașterii.

A. Cisteian

EDITURA UNIVERSUL ȘCOLII

a CASEI CORPULUI DIDACTIC ALBA

Alba Iulia, Str. G. Bethlen nr. 7, Cod 510009

Tel. 0258/826147, Fax. 0258/833101

Web: www.ccdab.ro,E-mail: ccdab@yahoo.com**Director:****Prof. Deák – Székely Szilárd Levente****Redactor șef:** prof. Oros Ligia Elena**Redactori:** prof. Jude Laurențiu, prof. Nandrea Maria, ing. ec. Onișoru Viorica**Colaboratori:** insp. gen. prof. Dărămuș Eugenia Marcela

lector univ. dr. Scheau Ioan

Tehnoredactare: aj. analist programator Popa Ioan**Corectura:** Prof. Nandrea Maria

© Autorii, conform legislației în vigoare, răspund în fața legii, în ceea ce privește plagiatul sau orice altă formă de atingere a dreptului de autor.

SUMAR

Simpozionul ”Educație pentru dezvoltarea durabilă a României – în context european”, ediția a X-a, 2018 - Prof. Jude Laurențiu	3
Modele de activități educative propuse în cadrul disciplinei Dezvoltare personală pentru școlile / clasele cu predare în limba germană maternă – Prof. Bărbuleț Narcisa - Ioana	5
Elevii Liceului Teoretic ”Petru Maior” premiați la ”Gala Tinerilor Ocnamureșani – Prof. Stanciu Aurora	7
Monumentul Unirii din Alba Iulia – Prof. Cetean Daniela	8
Credință, jertfă și noblețe sufletească, Alba Iulia, 1 decembrie 2018 – Prof. Muscalagiu Arabela	10
De Centenar - Prof. învă. primar Popa Maria Liliana	13
Am venit să colindăm de la Liceul Teoretic ”Petru Maior” Ocna Mureș - Prof. Stanciu Aurora, prof. Tia Corina Maria	16
Mă mândresc că sunt român! – Prof. învă. primar Suciu Doina	17
Proiect de activitate extracurriculară ”România la centenar” – Prof. învă. primar Țira Ioana Maria	20
Muzeul în care te îndrăgostești de icoană – Prof. Bălan Anca	22
Colindătorii – Prof. învă. preșcolar Lupean Delia Paraschiva	26
Andrei Mureșanu – poet militant (I) – Prof. Poptelecan Călin	28
Șezătoare literară – 1 decembrie 2018 – Prof. învă. preșcolar Paven Rodica	30
Activizarea vocabularului prin fișe de lectură – Prof. Clucerescu Carmen Simona	35
Particularități lingvistice – teorii ale limbajului – Prof. învă. primar Constantin Constanța	37

Teme biblice reflectate în literatură – iubirea și natura în creația eminesciană – <i>Prof. Marinescu Sabina - Victoria</i>	39	școlar – Prof. înv. primar Marc Aurica	
Integrarea educației în procesul dezvoltării durabile – <i>Prof. drd.ing. Ruscă Marcel</i>	39	Feed back-ul metacognitiv – Prof. Mateescu Mihaela	50
Diversitate culturală în activitățile cu preșcolarii – <i>Prof. înv. preșcolar Balea Livia Valentina</i>	43	Consecințe ale situațiilor educative în actul pedagogic – Prof. Rusneac Anca	51
Studiu – abandonul școlar – cauze și modalități de prevenire – <i>Prof. înv. primar Gligor Dana</i>	47	Plantele medicinale, minuni ale naturii - Prof. Turcu Iuliana	53
Studiu – tratarea diferențiată a elevilor – modalitate de stimulare a randamentului	48	Comportamentul antrenorului în ziua jocului - Prof. Oancea Doru	55

SIMPOZIONUL „EDUCAȚIE PENTRU DEZVOLTARE DURABILĂ A ROMÂNIEI - ÎN CONTEXT EUROPEAN”
EDIȚIA A X-A, 22 NOIEMBRIE 2018

Profesor metodist Jude Laurențiu, Casa Corpului Didactic Alba

Moto: <<Misiunea educației nu este generarea de „angajați”,
ci de indivizi care susțin o societate>>

Daniela Sburlea

Casa Corpului Didactic Alba, de un deceniu, include Simpozionul „Educație pentru dezvoltare durabilă a României - în context european” în cadrul activităților de formare continuă a personalului didactic.

An de an, cadrele didactice prin participarea la simpozion își arată preocupările pentru misiunea lor de bază: educație și instrucție pentru dezvoltarea socio-economică a României.

Și în România ca și în alte părți ale lumii, conceptul de dezvoltare durabilă a devenit important atunci când problemele: economice, sociale, culturale, spațiale, de mediu etc. au ajuns în prim planul societății umane. Diverși factori de decizie caută să contureze o direcție de acțiune ce să asigure un viitor prosper omenirii; propunând o cale de acțiune cu o anumită evoluție dinamică, cuprinzând atât măsuri legale cât și orientări politice pe care sistemul de învățământ să le implementeze.

Dezvoltarea durabilă este marea provocare a acestui secol, și majoritatea specialiștilor consideră că însăși supraviețuirea speciei umane depinde de transpunerea în practică a acestui concept. Pentru a face posibilă transpunere în practică a acestui concept este nevoie de mentalități, priceperi și deprinderi în concordanță cu cerințele de implementare și realizare a dezvoltării durabile; atitudini favorabile care să facă aplicabile strategiile, inovațiile și soluțiile ce trebuie aplicate de către instituții, companii, autorități, precum și individual.

Obiectivul general al promovării dezvoltării durabile este de a avea oameni mai bine pregătiți pentru a face față provocărilor prezente și viitoare și pentru a acționa cu responsabilitate față de generațiile viitoare și nu în ultimul rând cu atitudini corespunzătoare țelurilor propuse.

Strategia europeană de dezvoltare durabilă a Uniunii Europene se pliază pe așa-numitul „triunghi magic”: creștere economică, protecția mediului, coeziune socială. Fiecare dintre aceste trei coordonate se interconstruiează; măsurile adoptate în cazul uneia dintre ele afectând în mod inevitabil evoluția celorlalte două. Ca o paranteză, și sistemul de învățământ se pliază pe un „triunghi magic”: eficiență, eficacitate și valorizare.

Dar toate cele trei componente sunt dependente de sistemul de învățământ, de ce se transmite elevilor prin educație și instrucție; ce mentalități se promovează; ce valori devin intrinseci; ce atitudini, deprinderi și priceperi se manifestă în viață când sunt adulți; ce competențe pun în valoare elevii când vor fi adulți.

În această perspectivă, învățământului îi revin sarcini importante în formarea unei conștiințe bazate pe respectul față de om și natură; respectul pentru înaintași și grija față de soarta urmașilor; în pregătirea generațiilor de elevi încât să aibă competențele necesare pentru asigurarea dezvoltării economice ce să asigure creșterea calității vieții tuturor: celor contemporani cât și a copiilor și nepoților lor.

În ultimii ani, educația pentru dezvoltare durabilă a intrat tot mai mult în sfera învățământului, împreună cu alte concepte legate de pace, drepturile omului, justiție socială, mediu, educație continuă etc. Probabil că în viitor va fi domeniu distinct de studiu, o disciplină separată. Dar pentru ca o instrucție și educație pentru dezvoltare durabilă să fie eficientă ar trebui ca mesajul acesta să fie integrat în toate disciplinele, nu declarativ, ci prin comportament, atitudini, trăiri în raport cu problematica existenței umane și căile ce ar trebui urmate pentru îmbunătățirea calității

vieții de zi cu zi, pentru persoane fizice, familii și gospodării, prin gestionarea resurselor fără a afecta în sens negativ viitorul copiilor, nepoților, generațiilor viitoare.

Pentru aceasta este nevoie de cadre didactice capabile de o abordare interdisciplinară, holistică, capabile de a ieși din izolarea disciplinei sale. Izolare practică de unele cadre didactice, dominate de „importanța decisivă! a mesajului disciplinei ce trebuie însușit!”, este insuficient într-o lume aflată în pericol de a intra în extincție. Cadrul didactic trebuie să-și revizuiască prioritățile. Această realitate existentă ne face să credem că educația pentru dezvoltare durabilă nu poate fi numai un capitol la o disciplină, sau un domeniu distinct de studiu, nici un studiu separat, ci, mai degrabă, un comportament interdisciplinar al cadrelor didactice capabile de a înțelege mult mai mult decât disciplina sa, indiferent că-i matematică, fizică, chimie, filozofie, limbă străină etc. și capabile de a transmite acest mesaj al dezvoltării durabile indiferent de materia predată.

Este vital ca, pentru asigurarea bunăstării populației actuale a României, personalul didactic să promoveze în rândul elevilor conceptul de „Dezvoltare Durabilă” ca: „acea dezvoltare care asigură necesitățile prezentului fără a compromite șansele generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi”. **Este important ca individul să înțeleagă că nu a apărut de niciunde, și nici că i se cuvine totul, și că are o misiune față de copiii pe care îi va avea, față de nepoții lui și nu în ultimul rând față de societatea ce se va crea.**

Ca urmare Casa Corpului Didactic Alba dorește ca prin activitățile de formare continuă să se dezvolte potențialul cadrelor didactice de a contribui la dezvoltarea socio-economică a României în prezent și în viitor pe termen lung; simpozioanele fiind tot atâtea prilejuri de a se face schimb de bune practici între participanți.

Perioada de desfășurare a simpozionului este din data de 17.10.2018 – 19.11.2018. Lucrările simpozionului se vor desfășura în data de **22 noiembrie 2018 ora 14.30** în locația Centrul de informatică de la Colegiului Național „HCC” Alba Iulia.

Simpozionul prin tematica sa și-a propus:

- facilitarea dezvoltării rețelelor, a legăturilor, a schimburilor și a interacțiunii dintre diferiți factori interesați din domeniul educației pentru dezvoltare durabilă a României;
- să valorifice și să promoveze potențialul creativ și inovator al cadrelor didactice și al elevilor prin exemplele de bună practică utile dezvoltării durabile a României.

Simpozionul „Educație pentru dezvoltare durabilă a României - în context european” este parte a activităților de formare continuă a personalului didactic urmărind să:

- familiarizeze cadrele didactice, elevii și societatea cu obiectivele dezvoltării durabile;
- încurajeze creșterea calității predării și învățării;
- ofere cadrelor didactice noi posibilități de a încorpora dezvoltare durabilă a României în procesele de reformă a educației;
- sporească atractivitatea profesiei de cadru didactic prin diminuarea sentimentului inutilității muncii didactice pentru comunitatea din care fac parte elevii;
- identifice și promoveze specificul cultural și spiritual a spațiului carpato-danubiano-pontic punându-l în valoare ca resursă a dezvoltării și prosperității comunităților autohtone;
- readucă dascălul în centrul vieții comunității, un exponent de încredere, prin identificarea acestuia cu interesele comunității. Cadrul didactic să-și găsească utilitatea în comunitate, să fie un inițiator, promotor și catalizator al forțelor latente locale și să devină capabil de a le pune în valoare în vederea bunăstării comunității;
- conserve unitatea culturală și spirituală a spațiului pontico-carpato-dunărean și afirmarea identității acestuia în spațiul european;
- îmbunătățească accesul la educația de bază de calitate în concordanță dezvoltare durabilă a României;
- reorienteze programele de educație existente în vederea dezvoltării durabilă a României;
- inițieze și asigure programe de formare pentru dezvoltarea durabilă a României;
- faciliteze înțelegerea și conștientizarea publică privind impactul educației pentru dezvoltare durabilă a societății asupra vieții noastre de zi cu zi și să faciliteze înțelegerea modului în care

această educație și cunoaștere științifică ecologică poate contribui la dezvoltarea unei societăți mai echitabile, sănătoase și mai tolerante;

- aducă în centrul atenției cadrelor didactice, elevilor și societății implicațiile sociale ale neglijării educației pentru dezvoltare durabilă.

În acest an cu ocazia simpozionului au fost lansate un șir de lucrări valoroase pe această temă și a cuprins în cadrul activității de formare un număr de 41 cadre didactice și elevi s-au implicat în realizarea de lucrări despre dezvoltarea durabilă dintre care au prezentat lucrări pentru susținerea directă și care au primit diplome un număr de 28 cadre didactice și elevi.

Lucrările prezentate la simpozion sunt publicate într-un număr special „Educație pentru dezvoltare durabilă a României” ISSN 2069 – 296X al Editurii „Universul Școlii”, existent pe site-ul [ccdab.ro](http://www.ccdab.ro). http://www.ccdab.ro/Editura/Revista%20dezv.durabila_2016.pdf

MODELE DE ACTIVITĂȚI EDUCATIVE PROPUSE ÎN CADRUL DISCIPLINEI DEZVOLTARE PERSONALĂ PENTRU ȘCOLILE/CLASELE CU PREDARE ÎN LIMBA GERMANĂ MATERNĂ

Prof. Bărbuleț Narcisa-Ioana, metodist CCD Alba

Dezvoltarea personală include activități și experiențe care au scopul final de a îmbunătăți starea de conștientizare, dezvoltare a talentelor și abilităților personale, îmbunătățirea calității vieții și contribuirea la realizarea aspirațiilor și viselor personale.

Dezvoltarea personală este o disciplină de învățământ de sine stătătoare în ciclul primar.

Începând cu ciclul gimnazial și continuând cu cel liceal, dezvoltarea personală este modul în cadrul orelor de consiliere și orientare. Exemple de activități care se pot planifica la clasa a XI-a, la modulul “Autocunoaștere și dezvoltare personală”:

- “Regulamentul –ghidul nostru de comportament”,
- “Cunoaște-te pe tine însuși!”,
- “Talentele, calitățile și defectele mele”,
- “Ce-mi doresc în viață?”,
- „Propriul sistem de valori. Decalogul personal”,
- „Plan particularizat de dezvoltare personală: Evoluez?, Stagnez?, Regresez?, “Sunt ceea ce fac, Viitorul meu dorit, viitorul meu posibil”,
- “Personalități marcante ale orașului nostru”.

Totodată calendarul activităților educative au ca scop indirect dezvoltarea personală.

Exemple de activități propuse pe durata unui an școlar:

Nr. crt.	Activitatea	Tipul de activitate	Termen	Responsabili
1.	<i>Din nou la școală</i>	Festivitatea de deschidere a noului an școlar	luna septembrie	Directorii Cadrele didactice
2.	<i>Ziua internațională a limbilor moderne</i>	Expoziție	luna septembrie	Profesorii de engleză
3.	<i>Să comemorăm Holocaustul</i>	Prezentări power point	luna octombrie	Profesorul de istorie
4.	<i>Marșul cărților și al cititorilor</i>	Parteneriat cu CCD	luna octombrie	Consilierul educativ Profesorii de lb. română, germană

5.	<i>Erntedankfest</i>	Serbări	luna octombrie	Diriginții Învățătorii
6.	<i>Ne distrăm de Halloween</i>	Serbări, carnaval	luna octombrie	Diriginții Învățătorii
7.	<i>Martinsfest/Laternenfest</i>	Serbări	luna noiembrie	Diriginții Învățătorii
8.	<i>Să cinstim istoria patriei – Ziua națională a României</i>	Prezentări power point	luna decembrie	Profesorul de istorie
9.	<i>Cea mai curată și mai frumoasă clasă</i>	Concurs clase	luna decembrie	Diriginții Învățătorii
10.	<i>Săptămâna „Școala altfel”</i>	Activități conform graficului	luna decembrie.	Toate cadrele didactice
11.	<i>Târg de Crăciun</i>	Expoziții tematice	luna decembrie	Diriginții Învățătorii, profesorii de desen, religie
12.	<i>Serbare de Crăciun</i>	Serbare	luna decembrie	Diriginții Învățătorii
13.	<i>Eminescu, veșnic tânăr</i>	Recital poezii	luna ianuarie	Profesorii de română
14.	<i>Să cinstim istoria patriei – Ziua Unirii Principatelor</i>	Panouri tematice	luna ianuarie	Profesorul de istorie
15.	<i>Valentine’s Day/ Dragobete</i>	După amieze distractive, expoziție de felicitări	luna februarie	Profesorii de engleză, română, desen
16.	<i>Fasching</i>	Serbare, carnaval	luna ianuarie	Diriginții Învățătorii
17.	<i>1 Martie – Ziua măștișorului</i>	Expoziție de măștișoare	luna martie	Învățătorii, profesorul de desen
18.	<i>8 Martie – Ziua femeii</i>	Expoziție de felicitări	luna martie	Învățătorii, profesorul de desen
19.	<i>Un mediu curat, o viață mai bună - Luna Pădurii, - Ziua Apei, - Ziua Pământului</i>	Panouri / mape tematice, expoziții de desene, îngrijirea spațiilor verzi, excursii	lunile martie-aprilie	Profesorul de biologie
20.	<i>Tradiții și obiceiuri de Paște</i>	Expoziții tematice	luna martie	Învățătorii, profesorii de desen, religie
21.	<i>Ziua mamei</i>	Expoziție de felicitări	luna mai	Învățătorii, profesorul de desen
22.	<i>Ziua Europei în Istoria românilor și în Istoria Europei</i>	Expoziție de desene Prezentare multimedia	luna mai	Profesorul de istorie
23.	<i>Ziua Mondială a sportului</i>	Manifestări sportive	luna mai	Profesorii de ed. fizică
24.	<i>1 iunie – Ziua copilului</i>	Desene pe asfalt, manifestări artistice	luna mai	Diriginții Învățătorii

		și sportive		
25.	<i>Cheia succesului</i>	Transmiterea Cheii succesului de la clasele a VIII-a la clasele a VII-a , acordare de diplome	luna iunie	Diriginții Conducerea școlii
26.	<i>Bilanțul muncii noastre</i>	Festivitatea de încheiere a anului școlar	luna iunie	Diriginții Învățătorii Conducerea școlii

ELEVII LICEULUI TEORETIC ”PETRU MAIOR” PREMIAȚI LA ”GALA TINERILOR OCNAMUREȘENI”

Profesor Stanciu Aurora, Liceul Teoretic „Petru Maior” Ocna-Mureș

„Educația este un al doilea soare pentru cei care îl avem”.
– Heraclit din Efes

În data 7 decembrie 2018, la Casa de cultură ”Ion Sângerean” din Ocna- Mureș din inițiativa și prin efortul primăriei orașului Ocna-Mureș și a Consiliului local, elevii orașului Ocna-Mureș s-au bucurat de recunoașterea publică a efortului depus în anul școlar 2017-2018.

Ca urmare a acestui eveniment recompensatoriu un număr impresionant de elevi ai ciclului primar, gimnazial și liceal, precum și cadrele didactice, antrenori, instructori au fost premiați într-un cadru generos, festiv, care a elogiât meritele elevilor pentru rezultatele deosebite la învățătură din anul școlar 2017-2018.

Gala premierii elevilor a avut drept obiectiv premiarea elevilor care au obținut rezultate deosebite la învățătură în anul școlar 2017-2018, precum și a elevilor participanți la diferite concursuri materializate în premii și mențiuni la nivel județean și național. Aceste rezultate sunt cele care au încununat efortul elevilor și a colectivului de cadre didactice de la Liceul Teoretic ”Petru Maior”. Elevii orașului implicați în cluburile sportive, în activitățile Casei de cultură ”Ion Sângerean”, din Ocna-Mureș conduși de d-na Stoica Liliana sau în activități de la clubul copiilor au fost de asemenea recompensați în acest eveniment cultural inedit.

Îi felicităm și pe această cale pe toți elevii Liceului Teoretic ”Petru Maior” care s-au detașat prin aceste rezultate deosebite, precum și pe toate cadrele didactice, instructori sau antrenori care au investit în ”viitorul” orașului nostru și care prin efortul depus au făcut cunoscut numele orașului Ocna-Mureș.

Merită amintit totodată efortul primăriei orașului Ocna-Mureș, al Domnului primar Silviu Vințeler și al Consiliului local pentru organizarea acestui eveniment, dar și pentru sprijinul permanent acordat educației și implicit unității noastre de învățământ.

MONUMENTUL UNIRII DIN ALBA IULIA

Prof. Cetean Daniela, Colegiul Național "Horea, Cloșca și Crișan" Alba Iulia

În anul Centenarului, Alba Iulia, Cetatea Marii Uniri își așteaptă vizitatorii în straie de sărbătoare. Dacă la București a fost construită Catedrala Mântuirii Neamului, la Alba Iulia, în locul unde s-a pus ultima cărămidă la edificiul numit România Mare, s-a inaugurat un monument al Unirii care era dorit de multă vreme.

În anul 1993, atunci când s-au împlinit 75 de ani de la Marea Adunare Națională de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918, autoritățile au organizat un concurs pentru realizarea unui Monument al Unirii. Din 29 de machete prezentate, a fost declarat câștigător proiectul sculptorului și profesorului bucureștean originar din Suceava, Mihai Buculei. Mihai Buculei, artistul care a câștigat proiectul, are astăzi 78 de ani și este cunoscut prin lucrările sale din București (bustul lui Corneliu Coposu și statuia lui Simon Bolivar, *Aripi*- monumentul luptei anticomuniste) Botoșani, Suceava, Sofia, din colecții private aflate în state ale Europei, precum și din spații publice din diverse țări ale lumii. Monumentul Unirii reprezintă patru cruci unite în partea superioară, ele reprezentând cele

patru puncte cardinale ale ținuturilor românești care s-au unit la 1918. *”Este un semn al unirii, adică cele patru puncte cardinale ale României, a românilor care s-au unit din cele patru părți ale ținuturilor românești, sub o cupolă formată din patru cruci pentru că suntem un popor creștin”*, este explicația artistului Mihai Buculei, autorul lucrării, în legătură cu ceea ce reprezintă acest Monument al Unirii.

Acest proiect a fost amânat de multe ori de dese schimbări de guvern până ce a fost reluat în anul 2008, când a fost din nou câștigător în urma unui nou concurs. Dar banii au venit foarte greu din partea autorităților de la București. Abia în anul 2018, după 25 de ani de la câștigarea proiectului, Guvernul României a alocat aproape 10 milioane de lei pentru construirea acestuia. Săpăturile pentru poziționarea Monumentului Unirii au început în vara lui 2018. Trebuie menționat faptul că poziționarea acestuia în Parcul din Cetate nu a fost decisă de sculptor ci de cei care au condus lucrările pentru montarea monumentului. S-a ales centrul parcului pentru ca monumentul să fie poziționat pe axa ce unește cele două catedrale! Chiar dacă, prin înălțimea acestuia el avea să obtureze Catedrala Reîntregirii! Totodată, Monumentul are aproximativ 22 de metri înălțime, cam cât un bloc de 7 etaje, și o masă de 1.530 de tone. Prețul contractului a depășit cu puțin suma alocată de guvern. Piatra folosită pentru monument a fost adusă dintr-o carieră din Bulgaria și prelucrată la Simeria. Apoi piesele au fost transportate la Alba Iulia pe bucăți. Cupola este sprijinită pe patru stâlpi a câte opt bolovani găuriți în interior prin care trec tije. Piesele folosite sunt paralelipede dreptunghice cu masa de aproximativ 20 de tone. Joi 18 octombrie constructorii au pus primele elemente componente ale monumentului. Sculptorul a fost permanent prezent la construcție. Pentru aproape două săptămâni s-a lucrat la montarea celor patru stâlpi. După 5 noiembrie s-a montat armătura - cadrul pe care se sprijină cupola are 160 de tone, fiind cea mai grea piesă a monumentului. În data de 15 noiembrie s-au montat peste cadru alte patru piese de forma unor paralelipede dreptunghice. A doua zi s-au așezat primele piese curbate ale cupolei, acestea fiind foarte greu de legat în chingile macaralei. Cu toate că pe data de 18 noiembrie era duminică s-a lucrat toată ziua. La ora 15.00 a fost montată ultima piesă a monumentului. Sculptorul a fost permanent la fața locului, precum și pe schelă mai ales la finalizarea lucrărilor. După ce s-a îndepărtat schela, monumentul a putut fi văzut în toată mărția lui. Un rol important în realizarea acestui monument l-au avut tinerii militari ai Batalionului 136 Geniu Apulum, care au lucrat în mod intens și într-un timp foarte scurt au reușit să predea lucrarea !

Am prezentat toate aceste detalii tehnice privind monumentul pentru a evidenția că s-a realizat într-un timp record și că a întrecut din acest punct de vedere multe așteptări! Reacția locuitorilor orașului a fost însă una foarte critică pe parcursul lucrărilor. Forma lui a fost neînțeleasă, poziționarea în fața catedralei a fost de asemenea criticată. Posturile de televiziune și de radio locale l-au desființat. La un moment dat în oraș s-au desfășurat unele dezbateri cu redactori ai postului de radio Europa FM printre care și reabilul jurnalist și scriitor, Cristian Tudor Popescu. Acesta a ridiculizat monumentul asemănându-l cu „piciorul unei autostrăzi suspendate”. Mai mult, ne-a „certat” pentru faptul că am putut lăsa ca un astfel de nonsens să se realizeze în orașul nostru. Ar fi trebui să protestăm, să ieșim în stradă! Mai ales că de acum înainte îl vom avea mulți ani în fața ochilor! Așa cum jurnalistul a ironizat monumentul, tot așa a fost tratat și pe rețelele de socializare unde cetățenii și-au spus punctul de vedere. Din unele unghiuri, construcția seamănă cu logo-ul *Facebook*, stârnind numeroase ironii pe rețelele de socializare, o parte dintre internauți spunând că la ceremonia de inaugurare va fi prezent și fondatorul rețelei de socializare Mark Zuckerberg. Mai mult decât atât, fotografia a fost modificată, iar părțile exterioare ”vopsite” în albastru deschis. Cert este că în faza de proiect acest Monument al Unirii a fost extrem de criticat, dar după inaugurarea lui și a Ansamblului Unirii, vocile critice au devenit mai temperate.

Ansamblul Unirii cuprinde Monumentul Unirii, parcul reamenajat și Podul Unirii, podul cu margini de sticlă ce pornește de la monument spre Catedrala Încoronării. Acestea au fost inaugurate în prezența autorităților pe data de 1 Decembrie 2018. Referitor la Monumentul Centenarului Marii Uniri, președintele României, Klaus Werner Johannis, a spus că ”întruchipează îmbrățișarea de acum un secol dintre românii aflați de o parte și de alta a Carpaților”.

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a sfințit sâmbătă, 1 Decembrie 2018, Monumentul Unirii din Alba Iulia. La aproximativ două ore după slujba de sfințire, Monumentul și Podul Unirii au fost inaugurate de Președintele României, Klaus Johannis. Preafericitul a participat la Alba Iulia împreună cu Patriarhul Teofil al Ierusalimului, cu Arhiepiscopul Irineu și cu alți ierarhi la ceremoniile dedicate Zilei Naționale, la împlinirea unui secol de la Marea Unire.

Cu toate nemulțumirile legate de monument, la 1 Decembrie zecile de mii de români veniți la Alba Iulia au admirat ansamblul din Parcul Unirii. Pe o vreme minunată, cu un soare strălucitor, Monumentul Unirii se profila măreț pe cerul albastru al orașului. Toată lumea își făcea poze în fața monumentului ce a devenit în foarte scurt timp imaginea definitorie a Orașului Marii Uniri! Până la urmă, monumentul are menirea de a arăta solidaritatea românilor în fața celei mai grandioase idei care a însuflețit istoria noastră - Unirea tuturor într-o Românie liberă și democrată! Astfel, toată lumea a fost de acord că orașul și țara are nevoie de un monument care să celebreze un veac de existență a statului român. Și acest monument este Monumentul Unirii din *cealaltă capitală!*

LA MULȚI ANI ROMÂNIA! LA MULȚI ANI ROMÂNI!

CREDINȚĂ, JERTFĂ ȘI NOBLEȚE SUFLETEASCĂ ALBA IULIA, 1 DECEMBRIE 2018

Prof. Muscalagiu Arabela, Colegiul Tehnic "I.D.Lăzărescu" Cugir

O zi a unității naționale.

O zi a bucuriei născute din cumplită suferință.

O zi a nădejzii în viitor, în puterea poporului nostru de a crește, pentru a se înălța. Nu războinic, deasupra altor popoare, că nu îi stă în binecuvântata fire, ci spre înălțimi. Spre lumină.

O zi a prezentului continuu în care ne-am întâlnit în inima Cetății cu toți ai noștri de pretutindeni, iar în adâncul inimii, cu toți ai noștri dintotdeauna.

Așa am trăit-o, așa o vom păstra în memorie.

Țara ne-a chemat azi, când am strigat entuziași sau am șoptit fericiți „La mulți ani, România!”, să regăsim în tricolor veșnicia, lumina și viața, iar în trunchiul neamului, împletite, cele trei repere ale verticalității noastre: credința, jertfa și noblețea sufletească.

Credința ne-a adunat în jurul Părintelui Patriarh pentru a ne pleca genunchii sufletului și a-I mulțumi lui Dumnezeu că suntem aici și suntem ai Lui.

Jertfa celor care au murit pentru noi ne-a dăruit libertatea de a fi oameni și de a fi români. Le cinstim memoria prin monumentul ce le este închinat, dar mai ales prin amintirea vie din adâncul conștiinței noastre.

Noblețea sufletească e o calitate excepțională, dureros de rar întâlnită în zilele acestea. Azi, însă, am întâlnit-o...în persoană. Privind-o cu emoție și recunoștință pe Majestatea Sa, Principesa Margareta, cea care ne arată cu demnitate, cu delicatețe, că un conducător poate fi altfel. Cu totul altfel...

Azi am văzut ochi strălucitori, am privit costumul național înflorit în gerul iernii, am întâlnit oameni mici și oameni mari minunat de frumoși...

Azi am simțit din plin, bucuria de a fi parte a acestui popor.

LA MULȚI ANI, ROMÂNIA!

DE CENTENAR

Prof. înv. primar Popa Maria Liliana, Liceul Teoretic Teiuș

Centenarul Marii Uniri a fost și este sărbătorit de toți, indiferent de vârstă. Școlile au marcat importanta sărbătoare a românilor prin activități diverse. Elevii, chiar și cei mici, au înțeles semnificația acestui eveniment, iar entuziasmul acestora a fost deosebit.

Pentru cei din Teiuș, Simpozionul „ION ARION-patriot înflăcărat și martir al neamului românesc” a fost un bun prilej de implicare și mare emoție. Derulând pe parcursul acestui an mai multe activități legate de Centenar, am remarcat interesul deosebit al unui elev din clasa mea- clasa I A, Gabriel Boca. Îmi povestea cu mare însuflețire că este unul din moștenitorii fotografului Unirii-Samoilă Mârza. Gabi e un elev deosebit, citește de la 4 ani, e foarte curios, a învățat tainele PC-ului, realizează singur documente în Word. De aceea l-am încurajat să pregătească o lucrare pentru simpozion.

Lucrarea a fost realizată, a fost ajutat doar la inserarea pozelor în document, a fost cel care a deschis lucrările simpozionului, fiind apreciat pentru întreaga lui prestație. De aceea consider că merită ca și alții să cunoască performanța acestui elev. Iată lucrarea elevului Gabriel Boca:

SUNT MOȘTENITOR

Boca Eugen Gabriel, elev – Liceul Teoretic Teiuș, cls. IA,
înv. **Maria Liliana Popa**

„Sunt moștenitor... al familiei mele, al tradițiilor și obiceiurilor noastre, al României!

Acum, în anul Centenar sunt mândru că sunt unul dintre moștenitorii tinerilor din Galtiu. Da, cei din 1918, cei din poza aceea veche pe care mi-a arătat-o mami, nu doar o dată și de care e atât de mândră! Poza aceea pe care o știți și dumneavoastră din cărți, de la televizor și care este arătată de fiecare dată când se vorbește de 1 Decembrie 1918.

Este vorba de această poză pe care scrie *GALTIU – TRĂIASCĂ UNIREA ȘI ROMÂNIA MARE*.

Tinerii din Galtiu – 1918

Știu de la mami că în această poză sunt stră-străbunicii mei: Iuliana și Gheorghe Raica, dar și fratele stră-străbunicului meu, Ioan Raica și fratele stră-străbunicii, Ștefan Magda.

Stră-străbunica mea e prima din stânga și cred că e cea mai frumoasă. În spatele ei, cu mustață e stră-străbunicul meu, Gheorghe, iar lângă el e fratele lui, Ioan. Nu știu exact care e Ștefan Magda, dar poate o să aflu.

Stră-străbunica mea era din Galtiu, dar după ce s-a căsătorit, s-a mutat în Teiuș, Casa unde a copilărit mami și unde merg și eu cu drag aproape în fiecare zi a fost construită de ei.

Știu de la mami că poza a fost făcută de Samoilă Mârza, un fotograf din Galtiu.

Galtiu este un sat din comuna Sîntimbru, situată la 10 km nord – nord-est de Alba Iulia, reședința județului Alba.

Satul Galtiu este un sat românesc, atestat documentar din anul 1333, când se cunoaște sub denumirea de *Galdtu* în limba latină și *Galdtö* în limba maghiară, ce se traduce prin *lacul, balta, tăul lui Gal, nobil, proprietarul acestui teritoriu*. Satul se află în lunca Mureșului, delimitat de valea Gălzii.

Am fost la Sîntimbru, am fost la Galtiu și nu numai o dată, de mai multe ori. Am fost cu mami și în celelalte sate ale comunei: Sîntimbru, Coșlariu dar și în Totoi și Dumitra. Aceste sate sunt mai departe, dincolo de Mureș, dar sunt foarte frumoase. Mai ales Dumitra, care e între dealuri. E foarte liniște acolo.

Mami a lucrat în Sîntimbru și m-a luat cu ea de câte ori a putut. Cu ea am primit vreo 70 de copii din Sibiu, de la un liceu mare, care, în primăvara aceasta au venit într-o sâmbătă la Galtiu, să vadă satul lui Samoilă Mârza, fotografii Unirii. Ca să ne recunoască și pentru că nu știau drumul, i-am așteptat la intrare în Sîntimbru și eu am fluturat un steguleț tricolor. O doamnă profesoară m-a îmbrățișat și mi-a spus că e cea mai frumoasă primire pe care o puteau avea acum, în an centenar. I-am condus pe copii în parcul din Galtiu unde este o statuie, un bust al fotografului Samoilă Mârza. Doi domni (Aurel Sîntimbrean și Radu Mârza), pe care i-am întâlnit de mai multe ori, au vorbit frumos, cu glas domol, despre istorie, despre țară, despre fotografii Unirii: lucruri mari. Dar eu sunt mic, așa că nu am înțeles chiar tot.

Știu că 1 Decembrie este Ziua Națională a României, ziua țării, ziua mea, ziua ta, ziua tuturor.

Știu că la 1 Decembrie 1918 lângă noi, la Alba Iulia a fost o Mare Adunare la care au participat mii de oameni și au sărbătorit Unirea Transilvaniei cu România.

Știu că acum 100 de ani nu erau televizoare, nu erau telefoane, iar de aparate de fotografiat sau camere video nici nu putea fi vorba.

În zilele premergătoare lui 1 Decembrie 1918 era agitație mare în satul Galtiu ca în toate satele din Transilvania. Tinerii se întâlneau și făceau ”pregătiri pentru Unire” adică învățau cântece patriotice de cele mai multe ori sub îndrumarea învățătorului satului sau al preotului.

Samoilă Mârza a fost singurul care a făcut poze în acea zi. Împreună cu delegația satului, a plecat pe jos din Galtiu, spre Alba Iulia. Pe bicicleta sa ducea aparatul fotografic, trepiedul și geanta cu clișeele de sticlă. Au ajuns la Alba Iulia, pe platoul din apropierea cetății la orele 11.

La Alba Iulia, Samoilă Mârza, cel care după 1 Decembrie 1918 și-a primit numele de *fotografii Unirii* a făcut 5 poze: 2 cu tribuna oficială și 3 cu mulțimea.

De ce atât de puține? Am întrebat-o pe mami și mi-a spus că înainte, pozele se făceau pe niște plăci de sticlă pe care se puneau niște substanțe; iar plăcile și acele substanțe erau foarte scumpe. Ca să faci o poză trebuia să stai nemișcat mai mult timp. Secunde bune. Iar nemișcat înseamnă că nu ai voie nici măcar să clipești.

Am văzut cum e anul acesta, pe 15 septembrie. Atunci a venit la Galtiu un domn pe nume Radu Chindriș și a făcut o poză cu moștenitorii tinerilor din poza de acum 100 de ani. A folosit un aparat vechi, la fel ca cel de acum 100 de ani. A trebuit să stau nemișcat 4 secunde, poate chiar mai mult. A fost greu. Mai jos e una dintre pozele făcute în acea zi.

Moștenitorii. Galtiu – 15 septembrie 2018

Poza aceasta specială a fost făcută într-un parc. În același parc în care a fost făcută cea de acum 100 de ani.

După aceea am mers în parcul din Galtiu, iar lângă statuia fotografului Unirii copiii au cântat și au spus poezii, dar mai înainte a fost cântat *DEȘTEAPTĂ-TE ROMÂNE*, imnul național al României. A fost și o pâine mare, care avea forma României!

15 septembrie 1918 –împreună cu echipa fotografului Radu Chindriș, Radu Mârza – nepotul fotografului Samoilă Mârza, Popa Ioan Iancu – primarul comunei Sîntimbru, locuitori ai comunei, angajați ai primăriei Sîntimbru și familia mea (mama, străbunica și mătușa mea)

Poate vă întrebați cum am sărbătorit și cum sărbătoresc eu 1 Decembrie.

Întotdeauna acasă la mine dar și acasă la străbunica mea, Eugenia (mami și tati m-au numit după ea) steagul tricolor a fluturat la poarta sau a fost prins la terasă. De când am mai crescut, în ziua de 1 Decembrie nu am lipsit de la Alba Iulia. Am purtat cu drag cocarda tricoloră în piept, iar mami mi-a croșetat și o căciuliță cu roșu, galben și albastru pe care o voi purta cu drag și anul acesta.

Alba Iulia – 1 Decembrie 2018

De 1 Decembrie la mine în familie a fost și este sărbătoare! A fost și sunt tort, flori, zâmbete, îmbrățișări și voie bună. Spunem *LA MULȚI ANI!* Spunem *LA MULȚI ANI!* nu doar României ci și străbunicii mele, Eugenia! S-a născut pe 1 Decembrie. Este cu 10 ani mai mică decât Unirea!

Ce voi face anul acesta pe 1 Decembrie?

Voi merge cu familia mea la Galtiu, apoi la Alba Iulia. Voi urmări parada și voi sărbători toată ziua!

Voi spune din tot sufletul *LA MULȚI ANI, BUNI JENICA! LA MULȚI ANI, ROMÂNIA! VĂ IUBESC!*

E o adevărată provocare să ai șansa să lucrezi cu un asemenea elev. Speranța într-un viitor frumos ne-o dau ei, elevii care ne demonstrează în fiecare zi ce înseamnă patriotismul, dragostea de neam și țară, indiferent de vârstă. Cu unii ca ei, Centenarul e doar începutul!

AM VENIT SĂ COLINDĂM DE LA LICEUL TEORETIC "PETRU MAIOR" OCNA MUREȘ

*Profesor Stanciu Aurora, profesor Tia Corina Maria,
Liceul Teoretic "Petru Maior" Ocna-Mureș*

Motto: *Slobozi-ne , gazdă, în casă...*

Miercuri, 19 decembrie 2018, reprezentanți ai claselor gimnaziale ai Liceului Teoretic "Petru Maior" din Ocna-Mureș au fost mobilizați pentru a merge într-o excursie organizată pe două secțiuni: de promovare a tradițiilor românești în localitățile Alba și Sibiu și de destindere la Târgul ocazional din Sibiu.

Scopul acestei activități a fost: redescoperirea, valorificarea, promovarea tradițiilor și a obiceiurilor de Crăciun cu ajutorul elevilor, prin implicarea lor în activități cu caracter extrașcolar și împărtășirea acestor tradiții cu o serie de instituții care cu bunăvoință au decis să fie gazdele noastre

de Crăciun. În acest sens corul claselor V-VIII de la Liceul Teoretic "Petru Maior" sub directa îndrumare a d-nei profesoare Hosu Mihaiela au dat glas colindelor tradiționale românești la: Consiliul Județean Alba, la Inspectoratul Școlar Județean Alba, la Catedrala Reîntregirii Neamului din Alba Iulia, la Radio Reîntregirea Alba precum și la firma "Jakobs-Productie" din Sibiu. Ne bucurăm că pentru o clipă gazdele noastre au găsit răgazul să ne primească în "casele lor", iar noi la rândul nostru am reușit să ducem o fărâmbă din căldura sufletelor de copii bucuroși să vestească nașterea domnului

Isus Hristos prin colindele tradiționale românești.

Suntem convinși că toți elevii au colindat din suflet însă vocea clară a elevei Vesa Georgiana a răsunat matur, tulburător cu o forță care ne-a făcut să fim mândri că suntem din Ocna-Mureș și că avem elevi atât de frumoși și de talentați la Liceul Teoretic "Petru Maior".

Elevii au trăit sincer bucuria sărbătorilor tradiționale, iar în partea a doua au descoperit orașul de pe marginea Căminului îmbrăcat în straie de sărbătoare care i-a îndemnat la relaxare. Elevii și profesorii au trăit magia Crăciunului, au descoperit "cornul abundenței" revărsat în piața Sfatului în forme ale meșterilor artizani populari. Patinoarul i-a cucerit pe micii elevi dornici de a trăi din plin momentele magice ale iernii.

Gândul bun, bucuria de a împărtăși aceste sentimente cu ceilalți de "a da și de a primi" din preaplina noastră sufletească ne-a însoțit pretutindeni, la toate "casele" pe care le-am colindat, bucuroși că putem spune „Et in Arcadia ego...”.

Cred că trebuie amintită Conducerea Liceului Teoretic "Petru Maior" care a făcut posibilă această excursie reușită, coroborată cu efortul doamnelor profesoare: Hosu Mihaiela (coordonator), Bleoca Ioana, Maxim Daciana, Stanciu Aurora, Tătar Cosmina și Urcan Larisa, diriginte ale claselor gimnaziale, care au îndrumat și au însoțit un grup atât de numeros de elevi.

Mulțumim mult gazdelor pentru primirea călduroasă!

Felicitări elevilor claselor gimnaziale de la Liceul Teoretic "Petru Maior", felicitări doamnelor profesoare precum și tuturor celor care au făcut posibilă această excursie!

MĂ MÂNDRESC CĂ SUNT ROMÂN!

Prof. înv. primar Suci Doina, Liceul cu Program Sportiv „Florin Fleșeriu” Sebeș

Patriotismul nu e numai iubirea pământului în care te-ai născut ci, mai ales, iubirea trecutului fără de care nu există iubire de țară.

Mihai Eminescu

ARGUMENT:

În contextul preocupărilor educative ale tuturor factorilor social-formativi, angajați în efortul general al educației tinerei generații, formarea și dezvoltarea sentimentelor moral-patriotice este o sarcină de cea mai mare pondere și complexitate. Ea urmărește, în ultimă instanță, făurirea unei însușiri de caracter a cărei importanță în structura personalității umane este supremă și indiscutabilă - patriotismul.

Istoria este un nesecat izvor de înțelepciune și învățătură. Dacă trecutul a fost demn și plin de sacrificii, datoria noastră, a dascălilor, este să deschidem porțile sufletului celor care ne-au fost dați în grijă, pentru a-i adăpa și pe ei din această nesecată fântână a gloriei poporului român.

La 1 Decembrie 2018 se aniversează 100 de ani de la realizarea României Mari, un moment istoric pentru poporul român, cu implicații majore în istoria ulterioară a țării. Importanța acestui eveniment și sacrificiul soldaților români pentru realizarea acestui ideal ne fac datori să celebrăm prin activități specifice la nivelul fiecărei școli. Prin astfel de activități, elevii devin părtași la istoria națională a României și, prin afirmarea sentimentului patriotic, ei sunt purtătorii valorilor și tradițiilor românești. Spiritul național este în inima fiecărui român, dar cu ocazia centenarului, sufletul român trebuie să vibreze și mai mult odată cu îndeplinirea visului secular al tuturor românilor. Viitorii cetățeni ai țării, conducătorii zilei de mâine, trebuie să pornească în viață cu fundamente morale puternice, care au la bază dragostea pentru patrie și mândria de a fi român.

Micii școlari trebuie învățați că istoria neamului românesc este ea însăși o lecție de viață, voință și iubire. Călăuziți de aceste fapte, am propus proiectul educațional *Mă mândresc că sunt român!* și credem în puterea acestuia de a uni și a călăuzi spirite.

SCOPUL PROIECTULUI:

- * cunoașterea și respectarea valorilor fundamentale ale istoriei țării;
- * înțelegerea faptului că Marea Unire din 1918 a fost și este unul dintre momentele cele mai importante pentru poporul nostru;
- * cultivarea sentimentului patriotic în rândul elevilor;
- * încurajarea elevilor de a marca centenarul prin activități originale creative;
- * stimularea expresivității prin interpretarea de poezii și cântece, dezvoltarea imaginației prin creații literare, desene, stegulețe și flori aniversare.

OBIECTIVE SPECIFICE:**a) pentru elevi:**

- * să conștientizeze importanța zilei de 1 Decembrie;
- * să caute la biblioteca școlară și pe internet informații care oglindesc acest mare eveniment ;
- * să memoreze poezii dedicate Zilei Naționale;
- * să întoneze cântece specifice;
- * să-și manifeste imaginația creatoare prin activități artistico-plastice, literare și muzicale.

b) pentru cadre didactice:

- * să se mobilizeze pentru a desfășura cu elevii activitățile propuse;
- * să coreleze activitățile cu obiectivele curriculum-ului;
- * să folosească metode noi, interactive, în stimularea și motivarea elevilor pentru a participa la activitățile propuse.

c) pentru alți factori educaționali:

- * antrenarea părinților în activitățile extracurriculare desfășurate cu elevii;
- * implicarea factorilor locali (primărie, muzeu) în desfășurarea proiectului.

ȚINTE STRATEGICE ȘI DE PERSPECTIVĂ :

1. Ridicarea prestigiului școlii prin realizarea unor activități de cunoaștere a istoriei poporului român;
2. Însușirea unor cunoștințe despre marele eveniment istoric de la 1 Decembrie 1918;
3. Dezvoltarea resurselor educaționale, a activităților de predare-învățare, prin crearea și dezvoltarea oportunităților de participare activă la acțiunile de cunoaștere a istoriei naționale;
4. Respectarea caracterului voluntar, opțional al proiectului;
5. Implicarea elevilor în proiectul *Mă mândresc că sunt român!* și în anii următori.

COORDONATORUL PROIECTULUI:

- * Prof. înv. primar Suci Doina- Liceul cu Program Sportiv „Florin Fleșeriu” Sebeș.

PARTENERI:

- * Liceul cu Program Sportiv „Florin Fleșeriu” Sebeș;
- * Muzeul Municipal „Ioan Raica”;
- * Primăria Municipiului Sebeș.

GRUPUL ȚINTĂ:

- * elevii clasei a III-a A, părinți, învățătorul clasei, reprezentanți ai instituțiilor implicate.

DURATA: 5 săptămâni (octombrie-decembrie 2018)

RESURSE :**a) umane:**

- * elevii clasei;
- * învățătorul clasei;
- * părinții elevilor;
- * muzeografi;
- * reprezentanți ai comunității locale.

b) materiale:

* aparate foto, CD-uri, cărți de istorie și literatură, hărți, calculator, portofolii, diplome, coli de carton, foi A4 color, acuarele, aracet, polistiren, materiale refolosibile etc.;

c) financiare:

- * din surse proprii;

d) informaționale:

- * biblioteca școlii, cabinetul de informatică;
- * biblioteca și muzeul din oraș;

e) spațiale:

- * școală, sala de clasă, muzeu.

STRATEGIA DE REALIZARE:

* observația, dezbateră, conversația, exercițiul, problematizarea, brainstormingul, jocul de rol;

- * activități frontale, individuale, în perechi, pe echipe.

ACTIVITĂȚI PROPUSE ȘI CONȚINUTURI:**1. La început de drum**

- * întocmirea documentelor;
- * stabilirea responsabilităților,
- * stabilirea planului de desfășurare a activităților cu ocazia Zilei Naționale a României

2. Mărturii din trecut

- * vizită la Muzeul Municipal pentru a cunoaște unele vestigii ale trecutului local;
- * interviu cu muzeograful despre marele eveniment istoric.

3. File de istorie

- * lecturarea unor opere care oglindesc marele eveniment de la 1 Decembrie 1918;
- * jocuri de rol;
- * prezentări ppt;
- * concurs de creație literară și plastică „Sunt român. Ce mândru nume!”

4. Unirea în cântec și culoare

- * învățarea unor cântece specifice;
- * realizarea de desene, stegulețe și flori tricolore;
- * confecționarea unei machete-puzzle cu harta României, pe care elevii vor încerca să reunească imagini reprezentative cu portul popular românesc.
- * realizarea unei expoziții cu lucrările elevilor.

5. Școala mea în zi de sărbătoare

- * primirea invitațiilor și distribuirea de stegulețe și flori aniversare tuturor;
- * prezentarea unui program artistic dedicat marelui eveniment.

EVALUAREA PROIECTULUI:

- * analiza activităților desfășurate;
- * sondaje de opinie, dezbateri;
- * realizarea unui portofoliu cu materialele elaborate pe tema proiectului;
- * realizarea unor expoziții cu lucrările elevilor;
- * activități practice de realizare a unor fotomontaje.

MONITORIZARE:

- * raportul specific fiecărei activități;
- * fotografii de la activități.

DISEMINARE:

- * prezentarea unui program artistic;
- * prezentarea proiectului în comisii metodice, cercuri pedagogice, simpozioane.

SUSTENABILITATE:

* posibilitatea continuării acestui proiect și în anul școlar viitor și implicarea unui număr mai mare de cadre didactice și elevi.

Bibliografie:

- * Beșliu, Daniela- *Istorie- sugestii didactice pentru clasa a IV- a*, București, Colecția Didactici, Centrul Educația 2000+, 2006;
- * Dulama, Maria, *Metodologii didactice activizante*, Cluj- Napoca, Ed. Clusium, 2008.

PROIECT DE ACTIVITATE EXTRACURRICULARĂ ”ROMÂNIA LA CENTENAR”

Prof. înv. primar Țira Ioana Maria, Liceul Tehnologic ” Al. Domșa” Alba Iulia

MOTTO:

„Țara nu se servește cu declarații de dragoste, ci cu muncă cinstită și, la nevoie, cu jertfă.”
Mihail Sadoveanu

ARGUMENT

Ziua Națională este o zi deosebită pentru toți românii, mai ales pentru că ea are o semnificație istorică deosebită. Unirea realizată în 1918 este una din cele mai mari realizări istorice ale poporului nostru. Insuflarea dragostei pentru strămoșii noștri, pentru trecutul istoric al poporului nostru, pentru realizările istorice și culturale, precum și pentru personalitățile pe care le-a dat acest popor de la începuturile sale și până azi, sunt doar câteva din subiectele pe care le abordăm cu ocazia acestui eveniment.

Copiii trebuie să afle despre istoria și strămoșii noștri tot la fel cum este obligatoriu ca să-și cunoască familia: părinții, frații, bunicii, rudele mai apropiate sau mai îndepărtate.

Ziua Națională este un bun prilej de a aborda astfel de subiecte pe teme de istorie, ocazie cu care insuflăm copiilor sentimente de dragoste și respect pentru: limba română, țara noastră, poporul român, strămoșii noștri, pentru obiceiurile și tradițiile strămoșești, pentru istoria și eroii noștri, mândria că sunt descendenții unor oameni curajoși și iubitori de neam și țară.

DURATA : 4 săptămâni (05 noiembrie 2018 – 3 decembrie 2018)

GRUPUL ȚINTĂ: elevii clasei a III-a A

PARTENERII PROIECTULUI: Părinții elevilor, directorul școlii

OBIECTIVE CADRU:

- Cunoașterea unor elemente de istorie, geografie, religie care definesc portretul spiritual al poporului român;
- Stimularea dorinței de cunoaștere a realizărilor strămoșilor noștri și mândria față de trecutul istoric al acestor meleaguri și oameni ;

OBIECTIVE DE REFERINȚĂ:

- să-și îmbogățească vocabularul activ și pasiv cu cuvintele noi întâlnite în textele studiate;
- să recepteze textul citit, înțelegând în mod intuitiv caracteristicile expresive și estetice ale acestuia;
- să (re)cunoască evenimentul istoric sărbătorit;
- să manifeste afecțiune față de poporul nostru, limba română, strămoșii noștri;
- să utilizeze metode simple și unelte simple în realizarea activității practice propuse;
- să intoneze cântecele acompaniați de învățătoare;
- să acompanieze ritmic cântecele;
- să se folosească de acțiunile motrice învățate pentru a răspunde la diferite ritmuri;
- să manifeste în timpul activităților atitudini de cooperare;

RESURSE:

UMANE: învățătoare, părinți, elevii din clasa a III a A

MATERIALE: planșe cu imagini reprezentând unirea, planșe cu figuri istorice din zona noastră, drapelul tricolor, stema țării, harta României, volume cu povestiri istorice, CD-uri cu filme istorice, CD-uri cu muzică patriotică, CD-Player, culori, hârtie creponată, hârtie colorată, figurine ipsos, acrostih "CENTENAR", harta României, cocarde, material tricolor pentru papioane, fire de lână;

METODE, TEHNICI ȘI PROCEDEE:

Explicația, conversația, expunerea, problematizarea, brainstormingul, povestirea, munca independentă, exercițiul, jocul, demonstrația

SURSE DE FINANȚARE : autofinanțare

FACTORI IMPLICAȚI :

-școala ;

-comunitatea locală ;

REZULTATE AȘTEPTATE :

- implicarea activă a elevilor în procesul de inițiere și derulare a proiectului ;

- manifestarea sentimentului de dragoste de țară și a simțămintelor patriotice de către participanții direcți și indirecti ;

MODALITĂȚI DE MONITORIZARE ȘI EVALUARE :

-expoziție de postere, cocarde și stegulețe ;

- moment artistic dedicat Zilei Naționale a României;

- activitate practică pe grupe;

- portofoliul proiectului;

-imagini surprinse în timpul derulării activităților;

- diseminarea în presa locală ;

- postarea imaginilor surprinse în timpul derulării activităților pe pagina de facebook a școlii.

PRODUSE ALE PROIECTULUI :

-ecusoane aniversare, figurine ipsos, trandafiri tricolori ;

-stegulețe, papioane ;

-desene ;

-postere;

MODALITĂȚI DE REALIZARE :

- recital de poezie și cântece

- workshop părinți – elevi;

IMPACTUL PROIECTULUI :

- doresc întărirea colaborării dintre comunitatea locală și școala ;

- doresc a fi unul pozitiv pentru toți factorii implicați în prezentul proiect.

PROGRAMUL ACTIVITĂȚILOR

Nr. crt.	Activitatea	Loc de desfășurare	Termen
1	Să ne cunoaștem istoria ! * Lecturarea unor povestiri cu conținut istoric: “Moș Ion Roată și Unirea”, “Moș Ion Roată și Cuza Vodă”, după Ion Creangă “Trăiască România dodoloață!”, după Lucian Blaga	sala de clasă	05.11. 2018
2	Evocarea evenimentului în pictură, realizarea unei expoziții	sala de clasă	07.11. 2018
3	Confecționarea de steaguri și de ecusoane 	sală de clasă	14.11. 2018
4	Mândria de a fi român *Învățarea unor cântece și poezii dedicate zilei de 1 Decembrie	sala de clasă	05.11 – 29.11. 2018
5	România – țară de flori *Realizarea unor lucrări din materiale sintetice – hârtia.	sala de clasă	14.11. 2018
6	În zi de sărbătoare – Workshop părinți- elevi *Prezentarea unui program artistic închinat Zilei Naționale * Activități comune părinți - elevi	sala de clasă	14.11. 2018
7	1 Decembrie- Sărbătoarea românilor * Participarea la activitățile desfășurate la nivelul școlii.	sala de sport	29.11. 2018

MUZEUL ÎN CARE TE ÎNDRĂGOSTEȘTI DE ICOANĂ

Prof. Bălan Anca, Colegiul Național "Horea, Cloșca și Crișan" Alba Iulia

Doamnă Ana Dumitran, aș dori să ne spunei, pentru început, câte ceva despre dumneavoastră.

Cred că sunt un om normal. Am avut un parcurs destul de firesc. Am început cu un liceu de artă. Date fiind împrejurările în care l-am terminat , n-a fost posibil să am o carieră, așa că m-am dus la istorie. Era singura facultate la care mai era timp să învăț în așa fel în care să și intru. S-a dovedit a fi într-adevăr ceea ce mi se potrivea cel mai bine. Am făcut un doctorat în Istoria Bisericii, după care vreo doi ani am așteptat să se întâmple o minune, să găsesc un subiect de continuare a cercetării. Acesta a venit datorită sugestiei unui coleg, Dumnezeu să îl odihnească, între timp s-a dus dintre noi, de a-l însoți pe teren și a-l ajuta să descifreze textele chirilice. Apoi, datorită unei alte colege, doamna Ioana Rustoiu, ni s-a alăturat ulterior, avea deja, la venirea în Muzeu, un bagaj de cunoștințe foarte atent aprofundate în domeniul icoanei. Căutând să ducem la bun sfârșit niște proiecte ale dânzei, lucrurile au mers bine pentru că am obținut finanțări din fondurile naționale pentru valorificarea patrimoniului, pentru ca în cele din urmă să ajungem undeva, din nou într-un impas, în sensul că se cam termina patrimoniul la care puteam avea acces ca jurisdicție a muzeului. Trebuia să depășim faza în care doar scriam despre el sau făceam expoziții. Trebuia să facem ceva efectiv pentru acest patrimoniu. Atunci, cu foarte frumoasa participare și încurajare din partea Arhiepiscopiei Ortodoxe Române de Alba Iulia, fără de care oricum nu s-ar fi putut face nimic, am putut să gândim un proiect comun în care patrimoniul mobil, cel puțin, pentru cel imobil lucrurile

sunt mai complicate și mai costisitoare, poate să capete o altă valență și o altă șansă pentru viitor. Așa s-a născut proiectul *Museikon*, proiect care, în cele din urmă, a devenit realitate.

Cât de fiabilă este legătura cu partenerii norvegieni?

Este vorba de așa numitul spațiu economic european, o asociație între Norvegia, Islanda și Lichtenstein, care nu sunt membre ale Uniunii Europene, dar care au o relație specială cu Uniunea Europeană și, în virtutea acestei relații, cele trei finanțează proiecte culturale și de protejare a patrimoniului în 16 state europene. S-a dovedit salutară pentru că sunt deja cinci ani de atunci și încă nu a apărut altceva în spațiul românesc care să îți pună la dispoziție o finanțare atât de consistentă, cât am avut noi nevoie. Sigur că Norvegia este cea căreia trebuie să îi mulțumim în primul rând, pentru că din cele trei state ea a contribuit cel mai mult la acest fond și noi am avut și șansa unui parteneriat norvegian cu totul special, care nu a participat în proiect doar ca să bifeze o activitate sau ca să răspundă unei solicitări, pentru că era oarecum condiționată obținerea finanțării de existența acestui parteneriat. Am avut un partener care ne-a dat până la urmă șansa de a avea un muzeu cum nu mai este altul în România.

Universitatea din Bergen

Muzeul Universității din Bergen. E un caz special, greu de imaginat pentru lumea românească în care pe baza unei colecții muzeale s-a născut o universitate. De fapt, este o universitate a muzeului, o universitate tânără pentru spațiile occidentale, a fost înființată undeva înspre 1960. Deși are diverse direcții de studiu, nu doar istoria sau istoria artei, (colecția fiind și una de științe naturale, chiar foarte importantă în Norvegia), de diverse alte domenii, se ocupă de patrimoniu natural. Este o universitate în care se învață foarte mult despre cum să prezervi patrimoniul. Pentru noi, nu neapărat relația cu universitatea, pe care am văzut-o doar la nivel de arhitectură, ci relația cu muzeul a fost salutară.

*Prin ce este deosebit **Museikon** de alte muzee?*

Prin modul în care vizitatorul este întâmpinat de către obiecte. În mod obișnuit sunt destui care se miră că nu există acel paravan, fie el oricât de transparent, care te împiedică să ai un contact direct cu obiectul. Sigur el există, doar că din fericire chiar nu este observat și atunci lumea se simte într-un mediu foarte familiar și este foarte bine că este așa. Apoi poveștile sunt mult mai explicite, noi nu expunem obiecte, expunem contexte. *Museikon* este un muzeu de nișă, trebuie să îți dorești să vezi așa ceva sau să intri din curiozitate. Dar, până ieși, te îndrăgostești de acest loc. Icoanele și cărțile pe care vizitatorii noștri le pot vedea sunt puse într-un mod în care, deși în multe situații, evident în cele mai multe situații, ele nu sunt capodopere, par atât de frumoase, pentru că sunt ale noastre, te fac să te îndrăgostești de ele. Asta se datorează, într-adevăr, directorului muzeului din Bergen, care a avut inițiativa acestui mod de adresare către public și, desigur, celor care au făcut efectiv conceptul, Silvia și Ștefan Barutcieff, designerii, fără de care, cu siguranță, lucrurile nu ar fi arătat atât de spectaculos.

Când spunem muzeu ne gândim la ceva static, la obiecte ce aparțin trecutului. Poate fi astăzi un muzeu viu?

Astăzi dacă un muzeu nu mai este viu, sau nu devine viu, va muri cu totul. Noi ne dăm seama un pic mai ușor de asta pentru că, încă o dată spun, noi nu avem, din păcate, nu neapărat în muzeul nostru ci în general muzeele din România, acele capodopere pentru care lumea să stea la coadă ore în șir, cum se stă la muzeele din Viena sau la Luvru sau la Vatican. Din păcate, patrimoniul nostru este sărac pentru că doar atât s-a putut păstra și... s-a păstrat în condiții atât de vitrege. Acum e oarecum frustrant că, după ce că e atât de puțin, este și atât de puțin valorificat în viețile noastre, în experiența noastră cotidiană. Ne ducem la muzeu că așa trebuie la școală sau că ne împinge cineva de la spate, nu ne ducem din propria inițiativă sau ca să dorim să revedem niște lucruri care cândva ne-au încântat. Asta este o problemă de educație, o moștenire foarte gravă pe care educația comunistă a lăsat-o, pentru că muzeele în comunism au fost doar o carte de vizită a

partidului comunist, lucru pe care lumea din păcate, nu l-a uitat. Un muzeu trebuie așadar să redevină viu și în el trebuie să se întâmple foarte multe lucruri care să intereseze comunitatea locală în primul rând, pentru că vizitatorii ocazionali, turiștii, intră sau nu intră, vin acolo ca să vadă și acel lucru, iar dacă nu ai nici susținerea comunității locale, ești într-o foarte mare problemă. Așa că te trezești că trebuie să faci o sumedenie de lucruri, altele decât cele pe care le vezi scrise pe firmă, pentru că trebuie să bagi în seamă personalități locale, situații, evenimente, în care trebuie să te implici pentru a „obliga”, a forța, altfel decât brutal, lumea să vină înăuntru și să își dea seama că este într-un context în care este pusă pe un anume pedestal și trebuie să se simtă bine. Și, la rândul ei, să fie recunoscătoare și să aducă pe cei care vin în vizită, și cumva să se creeze acest lanț al binelui între instituție și comunitate.

Anul acesta sărbătorim la nivel european anul omagial al patrimoniului cultural. Cum încurajăm tinerii să descopere valori ale patrimoniului cultural autohton?

Destul de dificil. Multă vreme am crezut că acest exod al populației în străinătate va aduce cumva o îmbunătățire. Că s-au dus la muncă, dar au avut totuși un timp liber în care au făcut ceea ce făcea orice om care pleca din țară. Se ducea să vadă. Și văzutul ăla să-l fi îndemnat pe urmă acasă, să descopere ceea ce la rândul nostru avem. O singură dată mi s-a întâmplat, cred că sunt 30 de ani, totuși de carieră, când un copil mi-a spus extrem de entuziasmat că a văzut în Cluj lucru pentru care s-a dus până la Milano, și era într-adevăr fericit că, uite, și în România avem așa ceva. Și cred că în România avem foarte multe alte lucruri pentru care mulți se duc sute de kilometri, și sigur că e frumos că se duc, ar fi frumos însă să revină acasă și nu neapărat să revină pur și simplu, ci să revină acasă cu gândul de a revedea muzeele din spațiul nostru. Așa că e oarecum dificil, trebuie să faci lucrurile care să intereseze pe cei de lângă tine. Și asta nu este întotdeauna ușor, pentru că muzeele au din ce în ce mai puțin personal și o insuficientă finanțare, și nu vorbesc de salarii, pentru că salariile sunt mici peste tot, dar ca să faci un act de cultură credibil, valoros, atractiv, e nevoie într-adevăr de finanțare. Degeaba facem niște activități pentru care, din păcate, aducem de cele mai multe ori bani de acasă, și bineînțeles nu le putem face la nivelul la care să aibă, într-adevăr ecou în sufletul oamenilor, pe care chiar ar merita să aibă. Și atunci chiar e păcat de un patrimoniu, care oricum este unul foarte valoros, în primul rând pentru că este al nostru, că ecoul său nu ajunge în inimile celor care trec pe lângă el. Adeseori, foarte adeseori, ni se întâmplă să ne spună vizitatorii noștri că ne-au găsit foarte greu deși, mă rog, nu suntem la stradă, dar avem totuși trei afișe foarte mari pe clădire, unul câteodată se mai vede, dar celelalte sunt lângă. Cum de nu sunt vizibile, nu pot să înțeleg!

Nu știi localnicii, poate, să-i îndrume...

Da și, deși se vând biletele la muzeul celălalt cu completare vizita la Museikon, și pe dos este pusă o hartă, cum că suntem la doi pași, totuși este dificil să fim găsiți. Și atunci, undeva, în această atitudine, iarăși simți acea stare de spirit pe care comunismul a lăsat-o că muzeul este o chestie unde te duci sau poți să nu te mai duci, chiar dacă ai și plătit deja biletul, lasă, nu contează că oricum nu va fi ceva interesant de văzut. Noi ne-am străduit, sigur suntem un muzeu nou, și tocmai ca să ieșim din această fundătură, practic, la propriu și la figurat (că suntem aici, în fundul curții unui spital de neuropsihiatrie), am încercat să ieșim în stradă cu tot ce s-a putut și ne-am imaginat că poate să fie de interes pentru tineri. Să zicem că parțial am reușit, dar, din nou, fără aportul lor reușita nu e niciodată sigură și nu e de durată.

În final, am o curiozitate personală, care sunt provocările pentru o femeie care face cercetare și cât de mult ajută entuziasmul și energia în această lume în care, oricum, sunt greu de dus datoriile zilnice?

Cred că e același lucru ca și în cazul unui bărbat, până la urmă. Obligațiile în restul vieții sunt cam aceleași astăzi, așa că e vorba de un timp pe care până la urmă îl dedici unui lucru care îți place. Ori când un lucru îți place, îl faci fără să îți dai seama. Cercetarea este un domeniu incredibil de ofertant în ceea ce privește satisfacția că ai făcut ceva. Am văzut asta de câte ori am lucrat cu

vizitatorii, evident cu cei mai tineri, încercând să îi provoc la a descoperi singuri. Și chiar dacă în prima fază exista reținere, tot pentru că același sistem de învățământ îi face să nu gândească, să primească totul contrafăcut, când descopereau ei, erau foarte entuziasmați. Așa că, eu cred că pentru femeie cercetarea este un domeniu în care ea ar trebuie să se simtă cel mai în larg pentru că, în general, fiecare zi pentru femeie e o descoperire, uneori trebuie să inventezi ceva ca să faci lucrurile să meargă mai departe. Cercetarea istorică, însă, a devenit din ce în ce mai dificilă pentru că lumea crede că istoria e așa, un fel de hobby: citești niște cărți, înveți niște date, mai iei de la unii, mai pui de la alții... Ori, din păcate, lucrurile nu au stat niciodată așa. Necesită extrem de multe cunoștințe lingvistice, necesită foarte multă muncă de teren. Necesită adeseori lucrul efectiv cu obiecte care provoacă boli și... sunt din ce în ce mai puțini cei care își pot permite să o facă pentru că este un domeniu din care nu câștigi decât satisfacție și sigur că asta nu compensează tot. Desigur, am avut, din acest punct de vedere, foarte multe șanse, dar e un pic dureros că, deși nu am o vârstă la care să mă plâng pentru asta încă, nu am reușit, cel puțin în ultimii ani a fost destul de evident, nu am reușit să adun în jurul meu 2-3 oameni pe care să pot conta în orice moment. Dacă eu m-aș plictisi și aș încerca să fac altceva, ei să poată să ducă mai departe ceea ce s-a făcut. *Museikon* are nevoie de tineri și de entuziasmul pe care nu îl mai ai de la o vârstă. Nu pentru că nu mai crezi, ci pur și simplu pentru că ai o anume... responsabilitate și vezi lucrurile mult mai clar și îți dai seama că nu se pot sări pași, ci trebuie stat la fiecare detaliu. Iar asta, de multe ori pentru tineri, este derutant și unii vor să se grăbească și de această grabă este foarte mare-mare nevoie. Exact întrebarea pe care ați pus-o, cât contribuie entuziasmul. Entuziasmul este tot, absolut tot.

-Vă mulțumesc mult!

COLINDĂTORII

Profesor învățământ preșcolar Lupean Delia Paraschiva, Școala Gimnazială Gârbova

Din an în an sosesc mereu,
La geam cu Moș Crăciun,
E ger cumplit, e drumul greu,
Da-i obicei străbun.....

Preșcolarii și școlarii de la Școala Gimnazială Gârbova au avut parte de o surpriză plăcută. Ei au fost vizitați de un grup de persoane din Germania, care fac parte dintr-o fundație „Helfen um zu Helfen e.V.Marburg”, sub conducerea domnului Bernd Fiebiger. Așa cum ne-au obișnuit de ceva timp, domniile ne vizitează cam de două ori pe an și de fiecare dată ne bucurăm nespuse de prezența lor, copiii numindu-i și „Domniile cu Kinderlele”. De-a lungul timpului copiii au primit multe cadouri de la ei: dulciuri, un leagăn frumos în curtea grădiniței, etc. Copiii i-au „răsplătit” pe minunații oaspeți colindând, în timp ce pe față li se citea bucuria.....MOȘ CRĂCIUN A SOSIT MAI DEVREME.....

ANDREI MUREȘANU – POET MILITANT (I)

Prof. Poptelecan Călin, Școala Gimnazială „Toma Cocișiu” Blaj

Prof. Xenia-Elvira Poptelecan

Motto „Preot al deșteptării noastre, semnelor vremii profet”. (M.Eminescu)

Neamul românesc a avut și are mulți și mari poeți care au militat pentru o soartă mai bună și mai fericită a mulțimilor, a poporului. Dar cred că nici unul dintre ei nu s-au lăsat mai puternic încătușat de iubirea față de cei necăjiți și obidiți decât Andrei Mureșanu. Și cred că rar democrat între poeți a dorit mai arzător înălțarea culturală și materială a țăranului, ca acest poet al nostru, după cum puțini dintre scriitorii noștri au căutat cu mai multă înfocare să risipească întunerecul în care zăceau mulțimile din secolul trecut. Rar poet militant în secolul trecut cu mai multă învăpăiere decât Mureșanu, pentru o viață de libertate. Încrezător în puterea de viață a țăranilor români, dintre carea ieșit el însuși, Mureșanu a prevăzut un viitor de libertate pentru neamul său, pentru mulțimile necăjite și încătușate. Prin activitatea sa de toate zilele ca și prin scrisul său înflăcărat, Mureșanu a știut să se facă, după cum spunea și marele Eminescu: „Preot deșteptării noastre și semnelor vremii profet” (fig.1).

Fig.1

În cele ce urmează vom încerca cât adevăr exprimă aceste cuvinte ale marelui nostru geniu. Dar înainte de a proceda la acest lucru, să schițăm în câteva rânduri viața poetului.

Originar dintr-o veche familie românească de țărani harnici, Andrei Mureșanu s-a născut în anul 1816 la Bistrița. Tatăl său originar din Țara descălecatului Dragoș, și era țăran cunoscător de carte. Rămas orfan din fragedă copilărie, a fost crescut cu mari sacrificii de către mama sa, o femeie isteată. A făcut carte la celebrul colegiu al Piaristilor din Bistrița, unde învățase cândva și Ghe. Șincai, apoi merse la Blaj unde a studiat timp de doi ani filosofia și timp de patru ani teologia, distingându-se totdeauna și pretutindeni printr-o purtare morală excepțională și prin muncă dâră. Alte note în certificatele școlare decât „foarte bine” n-a avut. La Blaj, între profesori a avut pe Timotei Cipariu, Ioan Rusu, Simion Bărnuțiu, Nicolae Marcu și alții, care l-au familiarizat cu ideile Școlii Ardelene și cu marii poeți francezi și germani ai timpului. La Blaj a înțeles câtă trudă și osteneală depuneau profesorii săi și alții în crearea unei lumi mai bune în care suferința să fie mai puțină și fericirea mai multă. În inima sa încolți din vreme dorința de a colabora la înfăptuirea acestei lumi.

Urmând exemplul multor dascăli din Blaj care au plecat în toate colțurile românismului, Andrei Mureșanu a plecat în 1838 la Brașov, unde vărul său Iacob Mureșanu, gazetar excelent și profesor distins desfășura muncă de luminare printre români. Câțiva ani a fost profesor la școala românească, apoi la liceul german, impunându-se ca dascăl și pedagog de seamă. A luat parte la marea adunare de pe Câmpul Libertății în care s-a decretat sfărâmarea lanțurilor iobăgiei.

Guvernul grofilor din Cluj l-a pus pe lista neagră, Mureșanu fiind nevoit să treacă munții, așteptând să se lămurească apele, apoi s-a reîntors la Brașov (aprilie 1849). Atitudinea avută în timpul revoluției, l-a oprit de a mai funcționa ca profesor. În 1850 a trecut ca translator în birourile guvernului din Sibiu. În 1855, câțiva prieteni, în frunte cu Barițiu, au căutat să-l ducă la Iași, unde i s-a oferit o catedră de limba română la universitate. Mureșanu a declinat această cinste pe motivul că postul pe care-l deținea îi asigura familiei un trai mai bun. În 1861 s-a pensionat și a continuat să trăiască la Brașov. Ultimii doi ani ai vieții sale au fost ani de suferință și durere care l-au măcinat și dus la mormânt în primele zile ale lui octombrie 1863. Andrei Mureșanu a scris mult prin foile lui Bărnuțiu (Gazeta Transilvaniei și în Foaia pentru inimă și literatură) articole de cultură generală, de pedagogie, de critică literară și poezii. A fost un timp când Andrei Mureșanu trecea unul dintre cei mai de seamă poeți ai neamului. A urmat apoi o epocă în care poetul a fost neglijat dacă nu chiar disprețuit de unele critici înguste și egoiste (Critice, vol. II, pag.222 și de Ghe. Bogdan-Duică, Tribuna din 1888, vol.179).

Primele rânduri publicate a lui Mureșanu au fost odată cu stabilirea la Brașov. Într-un articol publicat în foile lui Barițiu „Românul și poeziile sale”, el vorbea frumos despre înclinările poetice ale poporului și îndemna pe intelectuali să facă culegi folcloristice, dar mai ales de poezie poporană după modelul lui V. Alecsandri (Vezi D. Murărașu, Istoria literaturii române, București, ediția a IV-a, pag. 212). Într-un alt articol „Proprietate” milită cu foc pentru „ridicarea materială și culturală a țăranului” și afirmă că „adevărat patriot e cel care risipește întunerecul în care zace poporul de jos”.

Dar mai mult decât articolele sale ne interesează poezia sa. Andrei Mureșanu este un mare poet liric, el a căutat mai mult suferințele și aspirațiunile înalte ale poporului decât suferințele sale proprii, decât durerile sale personale.

A început să propună poezii, mai mult decât probabil pe când era încă student la Blaj, deoarece la Blaj exista încă din anul deschiderii școlilor (1754) o societate literară în care tineretul își încerca puterile sale artistice și în sânul căreia se cultiva „poezia poporană”.

La Brașov însă a venit în contact mai puternic cu poezii de peste munți, cu C. Boliac, G. Lion, D. Bolintineanu, V. Alecsandri și alții, care prin scrisul lor îi împintenează scrisul său. Tot la Brașov a venit în legătură mai strânsă cu poezia franceză și germană pe care a savurat-o și la colegiul Piaristilor de la Bistrița și în liceul de la Blaj. Dintre francezi: Lamartine, Victor Hugo și Alfred de Vigny, iar dintre germani: Goethe și Schiller, au fost modelele sale preferate. A cunoscut încă de la Blaj pe Dante, dintre italieni și pe Pușkin dintre ruși, și alții de la care a învățat, a simțit mult, a simțit în inima sa tot ce simțește poporul său întreg, a purtat în inima sa toate durerile și toate plăcerile de câte e capabil omul, a suferit mult și a sperat mult, cu un cuvânt „a învățat a fi

poet” zice unul dintre cei mai de seamă admiratori ai săi dintre cercetătorii noștri literari, Ioan Rațiu (Viața și operele lui A. Mureșanu, studiu istoric-literar, Blaj, 1900, pag.73).

Între primele poezii ale lui Andrei Mureșanu întâlnim „Răspunsurile păsăruiceii. O fetiță își recheamă în colivie pasărea care și-a luat libertatea, promitându-i că va ocroti-o într-o cușcă scumpă și va hrăni-o cu semințe alese. Aceasta însă răspunde:

„Având libertatea, vie orice ploaie,
Grindină, furtune, fulger, trăsnet greu,
Pe un minut îmi strică, pe un minut mă moaie,
Nu pot însă –nfrânge sentimentul meu.”

Păsăruica e poporul, căruia nu-i trebuie decât libertate și care nu mai vrea să-și ia jugul sclaviei după gât pentru nici o promisiune, oricât de ispititoare ar fi ea.

În poezia sa „O mustrare” poetul dă expresie revoltei sale împotriva celor ce-și asupresc semenii, pe frații lor. Adresându-se providenței zice:

„Până când o Providență,
Până când vei suferi
Ca ființă pe ființă nu–ncete-a prigoni!

.....
Dacă tu nu ești Părinte
Noi toți suntem fii tăi,
Dacă toți, strigăm fierbinte
„Doamne scapă-ne de răi”.”

Revolta poetului contra răului este cu atât mai mare cu cât vede că între dobitoace fără rațiune nu există atâta oprimare ca între oameni;

„Feara nici răutătoare
La cea de o fire cu ea
Nu s-aruncă s-o doboare
Nici s-o prindă-n cursa sa.”

Bibliografie selectivă

- 1.Cercetări literare, Iași 1887, vol I, pag. 131, pag. 121-142, vol.II, pag 457-458
- 2.Cele trei marșuri, revista Tribuna Poporului, 1897, nr.6
- 3.Ghe. Bogdan –Duică, Tribuna, nr.179, anul 1888.
- 4.Istoria limbii și literaturii române, Iași, 1885, pag.239-240.
- 5.Ioan Rațiu, Viața și operele lui Andrei Mureșanu, studiu istoric-literar, Blaj, 1900, pag.73
- 6.T.Maioreșcu, Critice, vol. II, pag. 226
- 7.www.wikimedia.org

ȘEZĂTOARE LITERARĂ – 1 DECEMBRIE 2018

Prof. înv. preșc. Paven Rodica, Grădinița cu P.P. Piticot Cîmpeni

Obiceiurile și tradițiile satului de altădată sunt elemente vii care conectează trecutul, prezentul și viitorul acestui neam. Copiii învață atât în familie dar și în grădiniță și apoi la școală despre aceste obiceiuri. La sate, copiii află de timpuriu despre felul cum trăiau străbunii lor, condițiile de viață, portul popular, obiceiurile, etc. Acest lucru se întâmplă aproape involuntar. Copiii sunt supuși zilnic interacțiunii cu limbajul popular, cu regionalism folosite în comunicarea dintre persoane, cu obiecte casnice vechi care se mai păstrează, cu obiceiuri de la nunți și sărbătorile importante de peste an: Crăciunul, Anul Nou și Sărbătoarea Paștelui.

Acum, în pragul Centenarului, am organizat la grupa mare – „Albinușelor”, o șezătoare literară cu tematică istorică, în parteneriat cu familia și cu Biblioteca „Avram Iancu” din Cîmpeni.

„Veșnicia s-a născut la sat”, spunea poetul Lucian Blaga. Satul românesc este acela ce poartă peste ani tradiția portului, cântecului și dansului popular. Cât timp le cunoaștem și le transmitem din generație în generație vom rămâne veșnic, români.

Cântecul popular ne reprezintă așa cum am fost și suntem: frați uniți pe glia aceasta scaldată de sânge, pe meleaguri îndrăgite de țărani și conducătorii lor. Ni-i amintim și îi cinștim pentru că datorită unui Mihai Viteazul, Ștefan cel Mare, Vlad Țepeș, Avram Iancu, Nicolae Bălcescu, Carol I, astăzi suntem liberi și uniți.

Ziua de 1 Decembrie este ziua în care s-a făcut dreptate. Este ziua în care au cântat toți românii într-un glas: ZIUA UNIRII!

ACTIVIZAREA VOCABULARULUI PRIN FIȘE DE LECTURĂ

Prof. Clucerescu Carmen Simona, Colegiul Tehnic "Toma N. Socolescu" Ploiești

O fișă de lectură este un fel de memorie externă a unui text citit. Cu alte cuvinte, funcția imediată a fișei de lectură este una mnezică – dacă citim o carte la bibliotecă sau dacă am împrumutat-o de la cineva, ea reprezintă un substitut pentru acea carte, util spre exemplu când trebuie făcut un referat sau avem de învățat pentru un examen. Dincolo de funcția mnezică, fișa de

lectura reflectă materializarea directă și primară a lucrului cu textul și, de aceea, dintr-un anumit punct de vedere, ea este o formă de intimitate intelectuală.

Dacă fișa de lectură este o memorie externă a textului, atunci ce ar trebui să rămână în aceasta memorie din text? Informațiile esențiale, și anume:

1. Pe prima pagină ar trebui să apară:

- titlul și autorul;
- datele de apariție (anul, locul, editura);
- datele de publicare (anul, locul, editura, traducătorul (dacă e cazul)).

2. Pe următoarele pagini ale fișei de lectură ar trebui să apară informațiile esențiale din text:

1. *Ideile principale*: de obicei, textele teoretice respectă principiul - un paragraf / o idee, fiecărui paragraf ar trebui să-i corespundă o idee;
2. *Citate relevante*: unii autori au un stil mai puțin teoretic și mai degrabă eseistic; ideea unui paragraf este cel mai bine surprinsă de un citat;
3. *Conceptele*: - sunt cuvinte cu accepțiune specifică într-un text (de obicei definite de autor), care joacă un rol important în construcția teoretică a textului;
4. *Structura textului*: din fișa de lectură ar trebui să transpară modul de organizare a textului (numărul și titlul capitolelor și subcapitolelor);
5. *Referințele*: - suma referințelor constituie aparatul teoretic al unei cărți și, de aceea ar fi bine să se regăsească și în fișă;
6. *Observații personale*: pe măsură ce lecturăm, s-ar putea să ne vină în minte idei interesante referitoare la text – fie că sunt critici la adresa textului, fie că ni se par ca o idee similară, apărută și la alt autor etc;

Meritul fișei de lectură, dincolo de funcția ei mnezică, este acela că disciplinează lectura, orientează atenția către anumite elemente ale textului și, cu timpul, formează abilitatea de a citi; asta înseamnă că, practicând cu oarece migală fișa de lectură, cu timpul vom ajunge să citim, să înțelegem și să memorăm mult mai ușor texte destul de dificile, în comparație cu cei care nu au acest exercițiu.

Fișa de lectură este relevantă pentru:

- reținerea informațiilor dintr-un text într-un mod structurat și eficient;
- disciplinarea lecturii textelor teoretice, iar această disciplină duce, la rândul ei, la formarea abilităților de lucru cu textele teoretice; nu susțin că fișele de lectură singure pot forma, prin practică intensă, aceste abilități, ci ele sunt doar un instrument printre altele, recomandări mai degrabă orientative, decât literă de lege. Astfel, intervin în procesul de fișare două variabile: caracteristicile textului fișat și subiectivitatea celui care fișează (cât de motivat este, ce experiențe de lectură are, cât e de meticulos, cât timp are la dispoziție, la ce vrea să folosească fișele etc.). Scopul, în ultimă instanță, este să ne creăm un stil de lucru propriu, dar și eficient pentru noi și pentru ceea ce ne propunem să facem, pentru că e vorba de o cunoaștere implicită prin lectură, care nu se învață din cărți, ci din practică, exersând, în ciuda rutinei și a costurilor de timp.

De cele mai multe ori, în cadrul orelor de literatură, fișa de lectură ajută nu numai la redactarea unei lucrări, ci și la o prezentare elaborată sau chiar la pregătirea unui examen. Ea servește atunci când elevul trebuie să se refere la o operă pe care a citit-o cândva și nu mai are timp să o recitească. În elaborarea fișei de lectură pot fi identificate două etape: însemnările din timpul lecturii și redactarea într-o formă definitivă a fișei, ce urmează a servi ca material auxiliar; prima etapă presupune: înscrierea numelor personajelor importante, pe măsura apariției acestora, cu spații între nume, pentru a se mai adăuga alte informații, notarea momentelor principale ale textului, structura, tema, indicii spațio- temporali; cea de-a doua etapă include definitivarea fișei, imediat după încheierea lecturii, pentru ca impresia să fie proaspătă (foaia va cuprinde în partea de sus, autorul, titlul, genul în care se încadrează opera, restul însemnărilor vor fi scrise în ordine, pe mai multe coli-personaje, rezumat).

Bibliografie:

Parfene, C., (2000), *Aspecte teoretice și experimentale în studiul literaturii în școală*, Ed. Universității «Al.Ioan Cuza», Iași;

Pânișoară, I.O., (2008), *Comunicarea eficientă*, Ed. Polirom, Iași

PARTICULARITĂȚI LINGVISTICE - TEORII ALE LIMBAJULUI

Prof. înv. primar Constantin Constanța,
Școala gimnazială „ Nichita Stănescu ” Ceptura, jud. Prahova

Precum știm, cel mai important mijloc de comunicare umană este limbajul, un fapt universal al societății umane și se caracterizează, în general, prin aceleași trăsături în toate manifestările sale. Astfel, termenul de *comunicare* este folosit în strânsă legătură cu termenii *limbă* și *limbaj*; sunt folosiți, uneori, ca echivalenți, alteori se face o distincție clară de sens, fiecare termen capătă semnificații noi, dacă i se asociază un atribut specific.

Astfel, comunicarea poate fi verbală sau nonverbală, intergrupală sau intragrupală. *Limba* poate fi maternă, de circulație, iar *limbajul* poate fi: artistic, matematic, biologic, filosofic, emoțional, în funcție de situația de comunicare și de domeniul de cunoaștere.

Principalele caracteristici ale limbajului, sub această modalitate, formă universală sunt raportate la aspecte referitoare la faptul că (McQuail, 1999, pp.72-73):

1) Limbajul este *linear* sau secvențial, în sensul că, sunetele care-l compun sunt produse de mișcări succesive ale organelor vorbirii și pot fi reprezentate de o succesiune lineară de simboluri, paralelă secvenței de sunete emise.

2) Caracterul *sistematic* al limbii, guvernate de reguli (reguli gramaticale, sintactice și lexicale), aspect ce se referă la absența elementului aleatoriu, în utilizarea sunetelor și excluderea modificărilor întâmplătoare sau idiosincretice, ca și la coerența logică, inerentă limbii.

3) Limba este un *sistem de diferențe sau contraste*: ea distinge un obiect, experiență sau concept de altele, uneori prin subtile variații de sunete sau ordonare. Limbile variază în funcție de gama diferențelor pe care le prezintă, depinzând de cultura sau de contextul localizării lor.

4) Limba este *arbitrară*, în sensul că nu există o relație necesară sau obiectivă între natura unui obiect sau idei și unitatea lingvistică ce se referă la ea.

5) Caracterul *convențional* al limbii, căci limba se sprijină integral pe acordul implicit și informal al utilizatorilor, de a respecta regulile de semnificare și utilizare; originile limbajului rămân, însă, obscure.

Problema originii vorbirii este una dintre cele mai complexe și ea a reprezentat în timp obiectul unor numeroase cercetări, fără a se trage, nici astăzi, concluzii definitive. Cu toate acestea, diversele teorii pe această temă au fost cristalizate și ele se pot grupa, în câteva direcții. Prezentăm o clasificare propusă de Lucia Wald în cartea sa „Sisteme de comunicare umană” (Wald, 1983, pp. 26-27):

1) *Teoria revelației*. Autoarea are în vedere existența, la multe popoare antice, a unor legende privitoare la felul în care un zeu a dăruit oamenilor graiul sau a dat nume lucrurilor, ca și despre legenda biblică, potrivit căreia omul a dat nume animalelor și păsărilor sub atenta supraveghere a Creatorului.

2) *Teorii psihologice*, care explică apariția vorbirii prin considerarea ei ca un proces natural, determinat de structura sufletească a ființei umane; printre psihologiști, autoarea amintește pe W. von Humboldt, H. Steinthal, M. Müller, care explică originea vorbirii ca pe un fenomen natural, ignorând condițiile care au dus la apariția omului și a limbajului.

3) *Teoriile sociologice*, care pornesc de la rolul fundamental al limbajului în comunicare, se consideră că limbajul a apărut în societate, ca mijloc de înțelegere între oameni. Aceste teorii concep crearea limbii, nu ca un act unic, ci ca un proces în două etape: cea a țipătului natural, moștenit din faza animală, cu funcție de semnal sau de expresie a afectelor, și cea a constituirii denumirilor. Modelele sociologice pornesc de la premisa că există în societate un domeniu

autonom al comunicării; aceasta este parte integrantă a constituirii, organizării și funcționării unei societăți. Ea este un proces fundamental, deoarece faptele sociale, de la grupuri și instituții la marile comunități, se constituie și există numai în virtutea unor procese comunicaționale. Modelul inferențial elaborat de Dan Sperber și Deirdre Wilson este un model care respinge puternic ideea de cod, considerând că, în producerea și recepționarea unui mesaj, intervine totdeauna o cunoaștere mutuală, mediul cognitiv al individului alcătuit din idei, ipoteze, judecăți și prejudecăți, așteptări, iluzii și experiențe personale. Mesajul este de fapt un sistem de stimuli, care provoacă mediul cognitiv al receptorului și are o intenție informativă - pentru că oferă date destinatarului despre ceva anume - și o intenție comunicativă - de a informa destinatarul asupra intenției informative.

4) S-a vorbit, de asemenea, de *teoria darwinistă a evoluției speciilor*, care a văzut problema originii limbajului ca pe o problemă legată direct de evoluția omului. Eliberarea mâinii, trecerea la poziția bipedă, procesul creării uneltelor, munca în comun, nevoia de comunicare - toate au dus la apariția gândirii și a limbajului.

5) *Teoria priorității limbajului gestual* consideră că, în faza de început, oamenii foloseau cuvinte-gesturi, „gândind“ cu ajutorul mâinilor.

6) A existat, de asemenea, *o teorie a onomatopeelor*, conform căreia originea limbii se află în imitarea sunetelor din natură.

7) În sfârșit, *teoria originii convenționale a limbajului*, care susține că apariția este o creație voluntară a omului, fapt demonstrat de forma sonoră arbitrară a cuvintelor în raport cu conținutul exprimat de ele.

Lucia Wald consideră că „originea vorbirii nu poate fi privită ca un act unic, ci ca un proces de lungă durată, care a parcurs mai multe faze, în cursul cărora s-a trecut de la predominarea afectului la predominarea rațiunii, de la necesități expresive la necesități comunicative, de la global la diferențiere, de la sunete nearticulate la sunete articulate, de la imitarea realității la simbolizarea ei, de la semnal la semn” (Wald, 1983, p. 92).

Considerații extrem de interesante despre originea vorbirii și despre puterea ei face unul dintre cercetătorii cei mai avizați ai teoriei limbajului, Henri Wald: „Vorbirea nu este o consecință firească a dezvoltării cerebrale, vorbirea nu se naște treptat din comunicarea naturală dintre animale, ci este o creație, prin care oamenii inaugurează cultura. Făurirea limbajului reprezintă saltul de la natură la cultură, de la inteligență la intelect, de la materie la spirit. Nu se poate vorbi despre originea limbajului, ci numai de condițiile care au făcut posibilă cea mai mare revoluție din istoria materiei: saltul prin care materia generează contrariul ei – spiritul” (Wald, 1983, pp. 35-37).

Dezvoltarea vertiginoasă a tehnicilor de comunicare, specifică *erei electronice*, a dus și la o îmbogățire și diversificare a studiilor consacrate acestui domeniu și a subliniat necesitatea colaborării creatoare, cu o serie de discipline științifice, printre care: sociologia, psihologia, filozofia, lingvistica, istoria, economia, matematica, fizica, cibernetica, informatica etc. Primul model al comunicării denumit *modelul informațional* aparține lui Claude Shannon și lui Warren Weaver, care definesc comunicarea ca „transmitere a unui mesaj dintr-un loc în altul, într-un anumit context, de la un emițător către un receptor. Mesajul are un cod comun celor doi și circulă printr-un canal de comunicare. Receptorul va decoda mesajul, apoi va trimite un feed-back emițătorului - semn că deține o modalitate de control, de reglare și de corectare a greșelilor” (Cotoarcă, Tîrziman, 2004, p. 58). Modelul tehnic, însă, nu ia în calcul faptul că, în procesul de comunicare, sunt implicați indivizi (sau grupuri) asupra cărora acționează diferiți factori de ordin psihologic, social sau ai sistemelor de norme și de valori.

Bibliografie:

- Wald, H., (1983), *Ideea vine vorbind*, Ed. Cartea Românească, București;
Wald, L., (1973), *Sisteme de comunicare umană*, Ed. Științifică, București.
McQuail, D., (1999), *Comunicarea*, Ed. Institutul European, Iași.

TEME BIBLICE REFLECTATE ÎN LITERATURĂ- IUBIREA ȘI NATURA ÎN CREAȚIA EMINESCIANĂ

Prof. Marinescu Sabina-Victoria, Școala Gimnazială „Toma Cocișiu” Blaj

Într-o cultură și educație marcate de pluralism axiologic și religios, școala românească, pe lângă statutul instructiv și științific, este chemată să realizeze un dialog între credință, cultură și educație. Rezultatul va fi o creștere a calității educative în procesul de învățământ, dar și formarea unor educatori competenți și motivați și, implicit, a unor elevi bine pregătiți.

Dascălii sunt chemați să-i determine pe elevi să trăiască literatura la fel de convingător ca și viața prin cultivarea sensibilității și forța armonizării cu Dumnezeu, date de filosofia creștină pe care o împărtășesc acestora.

Printre scriitorii români care au intrat în universalitate, a căror operă are drept dimensiune constantă religiozitatea, responsabilitatea în fața Istoriei și a Timpului este și Mihai Eminescu prin două teme care în creația sa sunt inseparabile: natura și iubirea- teme biblice pentru că omul a fost înzestrat cu puterea de a iubi prin creație, pentru că a fost creat și modelat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Creatorul a creat universul din dragoste pentru om pe care l-a așezat în mijlocul unei grădini edenice.

La Eminescu întâlnirea îndrăgostiților este posibilă într-un decor ce presupune codrul, teiul, salcâmul, cornul care alături de lună aduce vraja permițând celor doi să-și uite identitatea și să devină El și Ea. **Codrul** salvează iubirea, erosul, primindu-i pe îndrăgostiții care vin aici să-și uite identitatea, primind una nouă dinainte de păcat formând cuplul adamic. Codrul presupune natură gigantică care sporește în nopțe, sub semnul lunii, astru vegetației și creatorul unei lumi iluzie, astrul ce face posibil paradisul terestru, vegetal (*Povestea codrului*). **Teiul și salcâmul** sunt copaci sfinți ce unesc cerul cu pământul realizând astfel comunicarea pământenilor cu Divinitatea. Sub tei și salcâm erosul e plenar, se împlinește, florile grele de mirosuri îi acoperă pe îndrăgostiți, aproape în toate poeziile de dragoste, îndrăgostiții au flori de tei în păr. Acestea le dă o stare de somnolență voluptoasă, îi sfințește și-i reintegrează în natură. **Cornul** este un simbol permanent al poeziei romantice semnificând nașterea lumii prin muzică. Nașterea lumii prin muzică sub puterea cornului este o reactualizare a mitului lui Orfeu care prin lira-i dădea naștere la lumi. **Noaptea** este un timp aflat sub semnul lunii, un timp al vegetalului, al visării, al iubirii perfecte, dar și al morții, al sfârșitului și al haosului. **Seara** este un timp sfânt, timp al pornirii în drumul spre a devenii Adam și Eva. La apusul soarelui Blanca din *Făt- frumos din tei*, îndrăgostiții sunt purtați într-o stare de inconștiență, spre spațiul și timpul unde iubirea este posibilă (*Sara pe deal*).

Bibliografie:

Dumitrana, Tatiana, Teme biblice reflectate în literatură, Editura WORD TEACH, Timișoara, 2009

INTEGRAREA EDUCAȚIEI ÎN PROCESUL DEZVOLTĂRII DURABILE

Prof. drd. ing. Ruscă Marcel, Colegiul Economic "D.P.Marțian" Alba Iulia

În mod surprinzător, cu cât o societate are un nivel mai ridicat al educației și un nivel de trai decent cu atât impactul ei negativ asupra mediului este mai mare, necesitățile de consum sunt mai mari și implicit poluarea. Drept urmare doar educarea cetățenilor nu este suficientă pentru realizarea dezvoltării durabile. Provocarea majoră este să educăm fără a crește nevoia de consum a populației, modificând modelele de consum și limitând poluarea.

Cu cât nivelul de educație crește, apar industrii din ce în ce mai sofisticate și gradul de consum este ridicat, iar poluarea este mult mai dăunătoare. Astfel, putem observa că legătura dintre dezvoltarea durabilă și educație este foarte complexă și indispensabilă dacă ne propunem să îndeplinim obiectivele unei astfel de dezvoltări sustenabile. **"Dezvoltarea durabilă este dezvoltarea care urmărește satisfacerea nevoilor prezentului fără a compromite posibilitățile generațiilor viitoare de a-și satisface propriile nevoi"** - Comisia Mondială pentru Mediu și Dezvoltare (WCED), condusă de Go Harlem Bruntland.

Educația pentru o dezvoltare durabilă (EDD) contribuie la transformarea perspectivei noastre în realitate, dezvoltând și îmbunătățind capacitatea indivizilor, a organizațiilor de a gândi și acționa în favoarea dezvoltării durabile. De asemenea educația oferă o abordare critică, un grad mărit de conștientizare și puterea de a explora și dezvolta noi concepte, viziuni, metode și instrumente.

Educația privind dezvoltarea durabilă (EDD) susține eforturile de a regândi programul și sistemul educațional (metodologie și conținut) al țărilor în curs de dezvoltare. Aceasta afectează toate componentele educației: legislație, politică, finanțe, curriculum, instruire, învățare, evaluare. Educația ar trebui să aibă în vizor o reformă în cadrul fiecărui nivel, de la cel mai mic la cel mai înalt, încât să asigure un viitor sustenabil pentru generațiile prezente, dar și urmașilor acestora, să faciliteze dezvoltarea pe mai multe direcții, fără a uza de un consum de resurse ridicat.

Privind din această perspectivă, în zilele noastre, dezvoltarea durabilă este unul dintre cele mai importante angajamente asumate de către majoritatea țărilor din lume, concentrate practic la nivelul Uniunii Europene (UE), căreia îi revine și îi revine responsabilitatea de a implementa Strategia Europeană de Dezvoltare Durabilă (SDD).

Educația pentru dezvoltare durabilă necesită o reorientare a sistemului curent, bazat exclusiv pe accesarea de informații, către un sistem bazat pe tratarea de probleme și identificarea soluțiilor posibile. Instituțiile de învățământ din sistemul formal joacă un rol important în dezvoltarea competențelor și capacităților de la vârste fragede, oferind cunoștințe și dezvoltă atitudinile și comportamentul. Este importantă sprijinirea activităților de educație informală și non-formală pentru dezvoltare durabilă, deoarece acestea sunt o componentă esențială a educației formale pentru toate vârstele. EDD non-formală are un rol special, deoarece este mai des centrată pe cel format, pune accent pe participare și promovează învățarea pe tot parcursul vieții.

Ținând cont de prioritățile Strategiei Europa 2020 este necesar să acționăm pentru :

- ❖ Încurajarea unei economii care utilizează resursele mai eficient, este mai competitivă și promovează metode verzi / ecologice
- ❖ Dezvoltarea unei economii bazate pe cunoaștere și inovație
- ❖ Promovarea unei economii care favorizează rate înalte de ocupare a forței de muncă, care să ofere coeziune socială și teritorială

Fenomenul numit Dezvoltare Durabilă se derulează pe fondul a 3 principii majore care o caracterizează și anume:

- Viziunea de lungă durată asupra procesului dezvoltării
- Gândirea sistemică, interconexiunea între economie, societate și mediu
- Preocuparea pentru echitate și corectitudine între țări și între generații

Obiectivele UE privind educația în procesul dezvoltării durabile sunt:

- ✓ Realizarea în practică a învățării pe tot parcursul vieții și a mobilității
- ✓ Îmbunătățirea calității și a eficienței educației și formării
- ✓ Consolidarea creativității și inovației, inclusiv a antreprenoriatului, la toate nivelurile de educație și de formare profesională

Sistemul de învățământ din România se axează destul de mult pe nivelul teoretic și mai puțin pe cel practic, acesta produce insuficientă cercetare și inovare și nu este capabil să promoveze o societate competitivă și prosperă. Ameliorarea învățământului are un impact semnificativ asupra a cinci dimensiuni economice cheie: accelerarea dezvoltării economice, întărirea coeziunii sociale, calitate superioară a sănătății și a încrederii în sine, diminuarea criminalității și a costurilor de justiție și întărirea democrației. Este evident faptul că educația este mijlocul cel mai eficace de care

dispune o societate pentru a răspunde provocărilor viitorului. Eficacitatea educației din perspectiva dezvoltării durabile se măsoară în cele din urmă prin modificările ce au loc în atitudinea și comportamentul oamenilor la nivel individual și social. Se impune să se țină cont de următoarele cerințe :

- ❖ Identificarea dezvoltării durabile ca politică orizontală și aplicarea instrumentelor ce converg către aceasta;
- ❖ Folosirea fondurilor structurale și de coeziune astfel încât finalitatea proiectelor să conducă la o dezvoltare durabilă reală;
- ❖ Îmbunătățirea cadrului educațional formal și non-formal, creșterea gradului de informare publică în ceea ce privește dezvoltarea durabilă;

Dezvoltarea durabilă se bazează pe 4 obiective cheie:

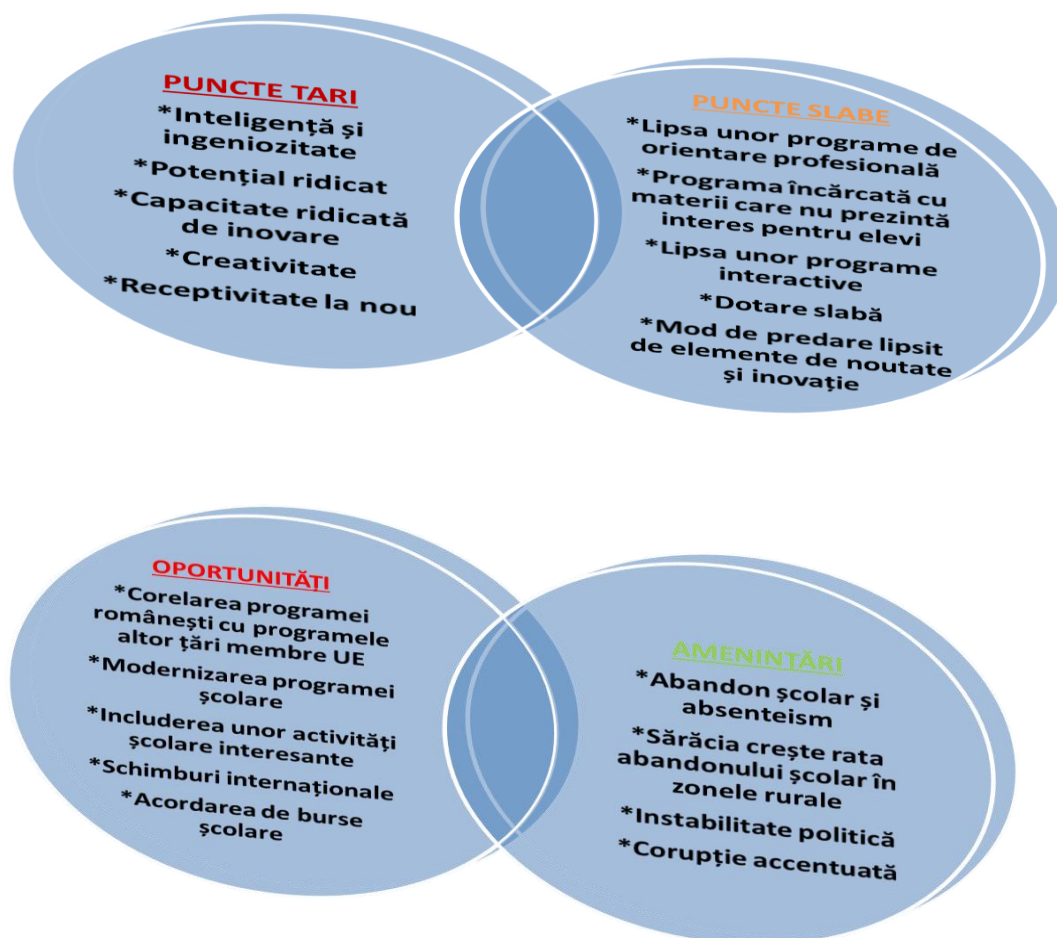
1. Protecția mediului prin măsuri care să permită separarea creșterii economice de impactul negativ asupra mediului.
2. Echitatea și coeziunea socială, prin respectarea drepturilor fundamentale, diversității culturale, egalității de șanse și prin combaterea discriminării de orice fel.
3. Prosperitatea economică prin promovarea cunoașterii, inovării, competitivității pentru asigurarea unor standarde de viață ridicate și locuri de muncă mai numeroase și bine plătite.
4. Îndeplinirea responsabilităților internaționale ale UE prin promovarea instituțiilor democratice în slujba păcii, a libertății, a principiilor și practicilor dezvoltării durabile în orice colț al lumii. Creșterea nivelului educației în România este necesară pentru a face față schimbării cerințelor pe piața muncii. Astfel, dacă în 2015, 81 % din pozițiile de muncă din UE cereau un nivel de calificare mediu spre ridicat, acest număr se va ridica la 87% în 2020, dintre care 36% vor fi poziții de muncă cu un nivel de calificare ridicat. Rolul învățământului liceal este de a facilita pe lângă dezvoltarea durabilă, inserția cu succes pe piața muncii și a dezvoltării spiritului antreprenorial în domeniul economic, comerț, turism și servicii. În acest sens este important îndeplinirea următoarelor ținte:

- ❖ Îmbunătățirea sistemului de asigurare a calității în învățământul preuniversitar și superior prin susținerea colegiilor și universităților în vederea îmbunătățirii managementului și a capacității de furnizare a calificărilor relevante;
- ❖ Deschiderea sistemului educațional și de formare profesională către societate, în ansamblu, către mediul economic, social și cultural;
- ❖ Mărirea cadrului de stimulare a învățării pe toată durata vieții prin sprijinirea furnizorilor de formare, în vederea dezvoltării sistemului de asigurare și management al calității;

Reforma în educație, trebuie urmărită, în principal, prin evoluția în timp a fiecărui nivel, de la preșcolar la cel postuniversitar și analizate punctele forte și slabe. Ca și propuneri de reformare a sistemului educațional, mergem pe ideea de a scoate în evidență punctele forte și de a realiza un echilibru între metodele practice de predare și cele teoretice, punând accent pe partea practică, introducerea de programe de consiliere. Educația pentru dezvoltare durabilă, fiind un subiect de interes comun, poate fi realizată numai într-o echipă interdisciplinară, printr-un efort comun, într-un proiect în care fiecare își aduce propria contribuție, cu calitățile și defectele pe care le are.

SISTEMULUI EDUCAȚIONAL ÎN ROMÂNIA PÂNĂ ÎN 2035

ANALIZA SWOT

Sursa: <http://www.acad.ro/bdar/strategiaAR/doc11/Strategia.pdf>

Educația este un proces continuu, nu o dobândim prin naștere, căpătăm cunoștințe pe parcurs, cunoștințe, competențe și aptitudini pe care și noi la rândul nostru le vom transmite mai departe urmașilor noștri, dar dacă nu facem ceva, să ne creăm nouă înșine un viitor sustenabil, să cream o „bază” durabilă sunt șanse mici ca cei ce vin după noi își vor putea satisface principalele nevoi.

În concluzie, educația ar trebui să creeze cadrul prin care să ofere inspirația necesară, să stimuleze creativitatea, îndrumându-i pe oameni spre o gândire critică, spre cooperare, în vederea soluționării unor probleme complexe, reale.

Bibliografie

1. Strategia Națională pentru Dezvoltare Durabilă a României. Orizonturi 2013-2020-2030, București, 2008
2. <http://www.eformare.info.ro/>
4. Centrul Național pentru Dezvoltare Durabilă - <http://www.cndd.ro/>
5. <http://www.agenda21.org.ro>
6. <http://www.acad.ro/bdar/strategiaAR/doc11/Strategia.pdf>

DIVERSITATE CULTURALĂ ÎN ACTIVITĂȚILE CU PREȘCOLARII

Prof. învă. preșc. Balea Livia Valentina, GPP Nr. 1 Abrud

« Învățăm să trăim împreună, învățăm să trăim cu ceilalți »!

Conceptul de diversitate culturală face referire la un proces dinamic de schimburi, de dialog, de negociere între grupuri, precum și de identificare a unui limbaj comun și a unui spațiu comun, și pune accentul pe interacțiunea dintre grupurile percepute ca distincte în societate.

Cultura presupune religie, limbaj, obiceiuri, convenții, un mod de a privi lucrurile, morală, folclor, sentimentul apartenenței la un popor cu anumite trăsături, educație. Practic, mediul în care individul acționează își pune amprenta asupra modului său de a acționa, de a gândi. Avuția unei națiuni este dependentă de cultura sa.

Diversitatea culturală este o realitate necesară a fi fructificată și în mediul preșcolar. După părerea mea, familiarizarea copiilor cu limba, cultura și tradițiile altor țări, ne revine nouă, educatoarelor. Povestindu-le și relatându-le întâmplări, preocupări ale copiilor și adulților din țara noastră și din alte țări, preșcolarii pot trage concluzia că mai mult ne asemănăm unii cu alții decât ne deosebim, deoarece și în alte țări copiii au aceleași preocupări, precum ei: se joacă, dansează, cântă, desenează, chiar dacă după aspectul fizic, ei par diferiți.

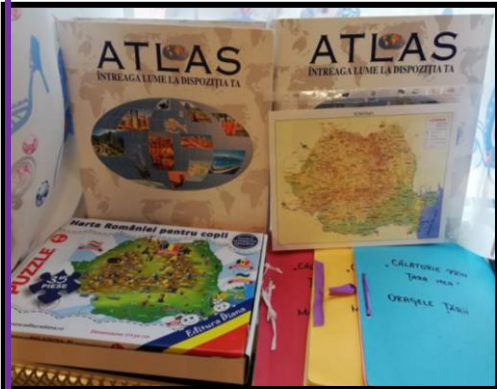
Tot modul de învățare din grădiniță este organizat din perspectivă interculturală, permițând învățarea prin colaborare, comunicare și nicidecum de marginalizare a unor copii. Deschiderea spațiului grădiniței către comunitate și specificul ei, organizarea unor întâlniri, excursii, serbări cu specific intercultural dar nu în detrimentul majorității, urmărește realizarea obiectivelor de egalizare a șanselor în educație.

Diversitate culturală în sala noastră de grupă

Cu ocazia Zilei României am organizat în sala de grupă un « Colț al Diversității culturale » în care am expus materiale, precum: harta României, harta Europei, steagul României și stegulețe ale altor țări din UE, monede românești și monede din alte țări, gentuțe cu imagini în care sunt prezentate unele produse culturale (obiecte, obiceiuri, alimente, îmbrăcăminte, unelte, sărbători tradiționale, ocupații) din țara noastră, dar și din alte țări (deocamdată 5 gentuțe, urmând să completez în funcție de interesele copiilor).

Prin amenajarea acestui colț în sala de grupă, mi-am propus să-i ajut pe preșcolari să cunoască și mai multe aspecte legate de tradiții, obiceiuri, port, artă culinară, religie, preocupări, modul în care sărbătoresc anumite evenimente, etc. popoarele europene. În funcție de demersurile noastre didactice copiii vor reuși să înțeleagă totul și să-și reprezinte, deoarece puterea lor de a surprinde esențialul este mare, ideile sunt ingenioase, manifestă profunzime, spontaneitate și naivitate în dorința de a găsi explicații pentru fenomenele și evenimentele ce apar în jurul lor.

Colțul de diversitate culturală

Prin intermediul calculatorului am « citit » cu copiii imagini de pe Internet ce reliefau aspecte din activitatea copiilor, din diferite grădinițe ale Europei. Am observat care sunt preocupările acestora, activitățile pe care le desfășoară, cum arată grădinițele din alte țări, etc.

Conviețuirea împreună cu alte etnii ne dă posibilitatea să ne cunoaștem și să ne obișnuim unii cu alții, să luăm ce e mai bun de la fiecare și să ne ajutăm reciproc. În acest spirit trebuie să creștem copiii și să-i învățăm că toți suntem cetățeni ai Europei și ai lumii. Această nevoie tot mai presantă de interculturalitate nu înseamnă negarea sau eliminarea propriei culturi, ci doar lărgirea perspectivei spre modele culturale și valorile proprii ale altor culturi.

Sugestii de activități ce pot fi desfășurate la centrul de diversitate culturală pentru familiarizarea copiilor cu elemente din alte culturi (în special cu ocazia unor evenimente, precum 1 Iunie, Spring Day în Europa și 21 mai Ziua mondială a diversității culturale):

-Drapelul României și drapelele țărilor lumii; - observare, desen liber, confecționare;

-Costumul popular românesc și costume tradiționale din lume; - observare, decorare, pictură;

-Să cunoaștem continentele! Uniunea Europeană și țările din ea; - lectură după imagini, puzzle, lipire, snuruire;

-Așeză imaginea în gentuța potrivită - steag, stemă, obiective turistice, port popular, mâncare tradițională etc. sau -Al cui este portul? - joc didactic;

-Monede din România și din alte țări-observare, desen prin hașurare; Flora și fauna din România și din alte țări-l.d.i, căutări cu lupa pe hartă;

-Mâncăruri specifice alte altor popoare – Convorbire și activitate practic gospodărească-preparare și degustare;

-Călători în jurul lumii – lectură după imagini;

-Cum arată și cum se salută copiii din alte țări-Întâlnirea de dimineață-observări și discuții pe baza imaginilor;

-Să învățăm să trăim împreună - convorbire;

-Crăciunul și Paștele în lume;

-Decorăm obiecte de cult-pictură, desene;

-Imnul Europei; Imnurile altor țări – Audiție muzicală;

-Învățare de cântece și jocuri muzicale din diferite culturi;

-Jocurile și jucăriile copiilor din alte țări – activitate practică; etc.

Bibliografie:

-<https://gtachiriac.wordpress.com/2013/04/28/diversitatea-culturala-in-activitatile-cu-prescolarii/>

STUDIU- ABANDONUL ȘCOLAR- CAUZE ȘI MODALITĂȚI DE PREVENIRE

Prof. înv. primar Gligor Dana- Școala Gimnazială Cîmpeni

Educația are un rol vital în viața unei persoane. Așa cum spune John Dewey "Educația nu este o pregătire pentru viață; educația este viața însăși" iar, profesorul american George Washington Carver afirma că "Educația este cheia care deschide poarta de aur a libertății." Totodată educația unul dintre cele mai eficiente mijloace de ridicare a standardelor de viață, de diminuare și prevenire a diferitor fenomene cu impact negativ asupra copiilor și tinerilor (abandon școlar, corupție, infracționalitate juvenilă, delincvență, muncă ilegală,) și de a oferi alternative pentru soluționarea situațiilor de criză, ca: sărăcie, excluziune socială, discriminare, acces limitat la informație.

Abandonul școlar reprezintă o problemă a sistemului de învățământ care are nevoie de acțiuni urgente. Este un fenomen serios și larg răspândit care ar trebui să fie o prioritate pentru toți cei implicați în procesul de educație: politicieni, factori de decizie, părinți, profesori și elevi. Absenteismul este identificat drept unul dintre semnalele timpurii de avertizare în legătură cu elevii care mai târziu vor înregistra eșec educațional ca urmare a exmatriculărilor, eliminării, abandonului școlar, ori chiar a implicării în activități de natură infracțională.

Printre factorii care favorizează abandonul școlar la nivelul elevului și al familiei se află: dificultățile materiale, modelul educațional oferit de părinți, modelul educațional oferit de frați, dezorganizarea familiei, implicarea în activități aflate la limita legii, intrarea timpurie pe piața muncii, încrederea scăzută în educație și în școală totodată, azi, nu prea mai contează în ierarhii, nu e percepută ca valoare în sine, migrația circulatorie. Există factori de risc în apariția abandonului școlar ce apar la nivelul comunității: mariajul timpuriu, apariția unui copil, lipsa de securitate în zonă, drumul spre școală, distanța mare de la locuință la școală, non-continuarea educației după clasa a VIII-a. La nivelul școlii, situațiile de abandon pot fi determinate de repetențiile repetate și frecvente, de integrarea insuficientă în colectivul clasei de elevi sau de calitatea relațiilor cu profesorii și cu colegii, mediul școlar neprietenos, neinclusiv.

Doar la nivelul școlii pot fi întreprinse destul de puține acțiuni care să prevină abandonul școlar. Cadrele didactice pot avea un rol important în prevenirea abandonului școlar timpuriu, deoarece sunt în permanent contact cu elevii, pot identifica și diagnostica problemele acestora și pot atrage atenția autorităților sau organizațiilor non-guvernamentale competente pentru a interveni la nevoie. Dar, totuși, implicarea școlii în combaterea absenteismului nu este suficientă, aceasta trebuind să fie sprijinită în demersul de combatere a absenteismului și de alți parteneri din interiorul și din afara școlii (psihologul școlar, serviciile de asistență socială, poliția de proximitate) în strânsă cooperare cu părinții, ori tutorii legali ai copiilor respectivi. Acest suport este cu atât mai necesar cu cât numeroase studii au demonstrat că absenteismul (chiulul) este unul dintre factorii de risc în apariția și manifestarea celor cinci comportamente problemă: consumul de alcool și/sau droguri, delincvență, violență, sarcină în adolescență și abandon școlar.

Înainte să apară abandonul școlar, e nevoie să fie luate măsuri de prevenire și combatere a acestuia. Însă e destul de dificil să se facă acest lucru, deoarece profesorii se confruntă cu diverse motive care duc la absențele motivate/nemotivate, uneori chiar absențe care sunt cu acordul părinților (de la plecarea în vacanță cu o săptămână-două înainte de încheierea anului școlar, practicarea transumanței la care participă întreaga familie, la absențele pentru că părinții doresc ajutorul copiilor în casă (frați mai mici, curățenie, ori chiar muncă la țară), ori fără știința părinților dar care, atunci când află de ele, încearcă să le acopere și să le scuze (sub o formă sau alta). De aceea, în privința acestui subiect, școala trebuie să dispună de strategii, planuri de acțiune și tactici prin care: să se asigure de cooperarea părinților, a partenerilor interni și externi (profesori voluntari care să se ocupe de elevii care au o tendință vizibilă de a absentă ("chiulul tradițional"), psihologul școlar, asistența socială, chiar de cooperarea organizațiilor patronale și sindicale, a societăților publice și private care, în mesajele transmise către angajați ar putea include un mesaj în care să-i îndemne să-și trimită copilul la școală și să fie atent la prezența acestuia la școală).

Ca posibile linii de acțiune pentru reintegrarea elevilor care au renunțat recent la educație ar putea fii: creșterea flexibilității programelor “a doua șansă” – din punct de vedere a grupurilor de vârstă, din punct de vedere al curriculei, creșterea atractivității școlii – prin activități extracuriculare care au loc în școală, precum: acțiuni de renovare, de curățenie a școlii, competiții artistice și sportive în care să fie implicați astfel de elevi, creșterea atractivității școlii – prin folosirea resurselor școlii pentru atragerea elevilor pentru activități de timp liber, care să-i determine pe acești elevi să revină la școală. Se poate miza și pe utilizarea experienței celor ce au renunțat la școală pentru a preveni scăderea încrederii în educație. Ar fi util ca elevii care au abandonat școala să se întâlnească cu elevii care sunt la risc de abandon școlar și să le povestească despre viața lor din prezent. Creșterea implicării proactive a cadrelor didactice în combaterea abandonului școlar și renunțării timpurii la educație poate fi și aceasta o cale de combatere a abandonului școlar. Profesorii ar putea fi susținuți să găsească soluții pentru creșterea integrării elevilor, pentru o mai bună comunicare cu ei și cu părinții acestora și să implice elevii în activități extracuriculare și de consiliere.

Ar fi nevoie de dezvoltarea unui program național de educație sexuală pentru elevi, focalizat în comunitățile cu risc crescut pentru sarcini timpurii la adolescente și unde căsătoriile timpurii sunt frecvente. Se poate insista pe stimularea administrațiilor locale și a ONG-urilor de profil să implice ca voluntari tinerii elevi de clasa a VIII-a și de liceu proveniți din comunități cu risc ridicat de abandon în programe de suport pentru bătrâni și familii aflate în nevoie, ținerea evidenței situației elevilor aflați în fluxuri de migrație internațională circulatorie, dezvoltarea și implementarea unui sistem de urmărire a evoluției cohortelor școlare, motivarea prin premiere a cadrelor didactice. utile ar fi și organizarea unor sesiuni pentru a-i ajuta pe părinți să-i asiste pe copii la teme, cu oferirea materialelor necesare, oferirea informațiilor despre cum să creeze părinții acasă un mediu propice învățării, oferirea consilierii parentale, organizarea grupurilor de suport pentru părinții elevilor cu probleme, adoptarea unei abordări integrate pentru a diagnostica și trata fenomenul, mai ales în zonele problematice.

Cadrelor didactice, consilierii educativi, autoritățile, directorii de școli, profesorii, voluntarii și părinții trebuie să coopereze pentru a se asigura că toți copiii primesc educația la care au dreptul și de care au nevoie. Obiectivul nostru al tuturor ar trebui să fie ca educația de bază să fie în centrul eforturilor de incluziune socială și de a asigura șanse egale tuturor.

Bibliografie:

Revista ”*Învățământului primar*”, Ministerul Educației și Cercetării- Institutul de Științe ale Educației, 2006;

Botnariuc, P. & Țibu, S., *Portofoliul pentru educație permanentă*, Ed. Afir, București, 2010;

Moisin, Anton, *Arta educării copiilor și adolescenților în familie și în școală*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2007 ;

Tatu, Cornelia, *Suport de curs: Consiliere școlară*, 2009.

STUDIUL- TRATAREA DIFERENȚIATĂ A ELEVILOR- MODALITATE DE STIMULARE A RANDAMENTULUI ȘCOLAR

Prof. înv. primar Marc Aurica- Școala Gimnazială Cîmpeni

Diferențierea și individualizarea instruirii constituie o problemă pedagogică veche, dar mereu actuală, deoarece oamenii se deosebesc unii de alții nu doar în ceea ce privește felul lor de a gândi și a fi, ci și prin capacitatea și ritmul de învățare, prin atitudinea față de aceasta (I. Jinga, 2005, p. 146). Diversitatea umană a făcut ca pedagogia și psihologia educației să se aplece cu mai multă atenție asupra diferențierii și individualizării instruirii, ca premisă indispensabilă pentru

asigurarea reușitei fiecărui elev și realizarea unor performanțe cât mai apropiate de potențialul său intelectual maxim. Pedagogia diferențiată are la bază susținerea unor pedagogi precum R. Cousinet, C. Freinet, O. Decroly, J. Piaget.

Pedagogia diferențiată poate fi definită ca o „pedagogie individualizată care recunoaște elevul ca o persoană având reprezentările sale proprii asupra situației de formare; o asemenea pedagogie se constituie ca fundament teoretic și practic al luptei cu eșecul școlar, cu orice formă de excludere” (Halina Przesmychi, 1991, p. 10)

La nivel mondial s-au remarcat, în istoria dezvoltării practicilor educaționale, modele diferite de diferențiere a instruirii cum ar fi: sistemul Manheim, Oakland, Planul Jena sau Planul Trinidad, organizări care angajează spiritul comunitar și care se adresează copiilor supuși riscului de insucces școlar, din medii sociale marginalizate sau dezavantajate.

La noi, una dintre tendințele modernizării învățământului vizează flexibilitatea instrucției și educației pentru a asigura dezvoltarea capacităților și aptitudinilor fiecărui elev, în raport cu propriile posibilități. Școala este chemată să organizeze procesul de predare-învățare-evaluare în așa fel încât să-l pună pe elev cât mai devreme posibil în posesia unor mijloace proprii de însușire a cunoștințelor, de aplicare în practică în mod constant și creator.

Tratarea diferențiată, înseamnă, în esență, adaptarea învățământului la particularitățile individuale psiho-fizice ale copilului, influențarea instructiv educativă a elevului potrivit particularităților sale, înlesnind prin aceasta descoperirea și cultivarea aptitudinilor, înclinațiilor, intereselor lui, pregătirea la nivelul posibilităților de care dispune, crearea unui cadru favorabil formării personalității.

Respectarea particularităților individuale este în consens cu cerințele unui învățământ modern și democratic. Fiecare copil este o individualitate irepetabilă care pretinde un tratament individualizat. Educația nu are menirea de a uniformiza oamenii, “de a-i ralia la o paradigmă unică”. Procesele psihice individuale precum percepția, gândirea, limbajul, inteligența, atenția, memoria, emotivitatea etc. capătă contururi diverse de la individ la individ. Institutatorul are obligația de a ține cont și de a exploata în mod diferențiat aceste calități psihice individuale, prin tratarea lor diferențiată. Este necesar ca institutorul să cunoască toate aceste particularități, să găsească și să folosească metode și procedee corespunzătoare lor pentru a asigura dezvoltarea intelectuală și succesul la învățatură al fiecărui elev.

Preocuparea institutorului pentru a asigura respectarea particularităților psihice specifice fiecărei vârste și a particularităților individuale specifice fiecărui elev nu implică, nici pe departe, eliminarea dificultăților din activitatea elevilor și a efortului de gândire necesar pentru înlăturarea lor. “Nu simpla potrivire a încărcăturii cognitive sau a metodelor de acțiune după particularitățile de vârstă, ci realizarea integrală a capacităților de învățare ale copiilor în raport cu vârsta lor, solicitarea acestora la eforturi cât mai mari, dar obiectiv posibil constituie esența acestui principiu”. Așadar pentru a impulsiona, a stimula dezvoltarea unor capacități intelectuale, cunoștințele transmise – în general, sarcinile activității de învățare- trebuie să prezinte anumite dificultăți racordate la potențialitățile din “zona proximei dezvoltări” care să poată fi depășite prin eforturi intelectuale susținute, sub îndrumarea educatorului.

Proiectarea instruirii diferențiate implică luarea în considerare a unor variabile. Educatorul creativ și eficient care practică instruirea diferențiată raportându-se strict la programa oficială, nu poate neglija întrebări precum cele ce urmează și răspunsurile lor: ”Ce vor învăța câțiva elevi? Ce vor învăța cei mai mulți elevi?”.

În activitatea mea la catedră m-am confruntat cu situații diverse, de la elevi foarte slabi, cu dificultăți serioase de învățare până la elevi care își folosesc foarte bine capacitățile psihice și deci învață rapid, cu rezultate foarte bune la învățatură, ei fiind considerați „inteligenti”. Variațiile mari de ritm intelectual și de stil de lucru, de rezistență la efortul de durată, de abilități comunicaționale și nevoi cognitive care există între elevi, impun într-adevăr acțiuni de organizare diferențiată a procesului de predare-învățare, pe grupuri de elevi, în care primează sarcinile individuale de învățare. Etapele importante pe care le parcurg într-un demers educațional diferențiat sunt: diagnosticarea capacității de învățare, care să permită o discriminare corectă dintre elevi, stimularea

și încurajarea elevilor, prin cristalizarea sentimentului de succes, respectarea ritmului individual al învățării, ierarhizarea și diferențierea sarcinilor didactice, identificarea lacunelor și a dificultăților întâmpinate de elevi, alternarea predării unitare cu a celei diferențiate, organizarea recapitulării și sistematizării, folosirea mijloacelor didactice în concordanță cu conținutul celor predate și cu particularitățile de asimilare ale elevilor; evaluarea corectă a rezultatelor obținute, modalități de ajutorare a elevilor ce întâmpină dificultăți în activitatea de învățare, dozarea temelor și a exercițiilor folosite la ore.

În instruirea diferențiată, două tehnici devin tot mai des utilizate, pe care și eu le utilizez: activitatea pe grupe de elevi și învățarea individualizată. Aceste două forme au și trăsături comune care se referă la faptul că clasa este împărțită pe grupe de nivel (între 2-4 grupe). Această împărțire nu este definitivă, fixă și nu este aceeași pentru toate obiectele de studiu. Grupele trebuie să fie mobile, flexibile și permeabile. De asemenea, activitatea pe grupe alternează cu activitatea frontală, astfel încât nu sunt tulburate relațiile dintre elevi și nu este diminuată coeziunea colectivului. Astfel mobilitatea elevilor de la o grupă la alta devine un stimulent în dorința continuă de a se autodepăși și în același timp previne și efectul neplăcut al “clasificării și etalonării elevilor”. O lecție modernă, mobilă se poate construi prin concursul diferențiat al elevilor, aceasta realizându-se prin natura solicitărilor pe care le adresăm elevilor atât în ceea ce privește conținutul învățământului cât și modalitățile de realizare a activității: întrebările adresate elevilor, sarcini privind munca în grup, munca independentă (pe caiete, fișe, la tablă), sarcinile date în activitățile practice.

Astăzi, în toate țările se pune tot mai mult problema rentabilității învățământului. Școala trebuie să pregătească oameni care să lucreze cu maximum de randament social. Dar asemenea rezultate nu se pot obține decât dacă școala ține seamă de aptitudinile elevilor, de interesele lor, de ritmul lor de dezvoltare. Fiecare copil este unic în felul lui, este o minune irepetabilă și ar fi păcat ca prin acțiunea noastră să uniformizăm aceste individualități. Prin urmare tratarea diferențiată trebuie să capete o accepțiune mai generoasă, ea devenind o calitate a managementului educațional, o abilitate a învățătorului în dezvoltarea personalității fiecărui copil.

Prin instruirea individualizată și diferențiată, profesorul își poate atinge principalul scop al carierei: reușita la învățatură a tuturor elevilor săi. Poate că nimeni n-a exprimat mai sugestiv decât Emile Planchard acest deziderat al individualizării pedagogice: “Randamentul optim al acțiunii educative din școală este în funcție de formula următoare: unei psihologii diferențiale să-i corespundă o psihologie individualizată”.

Bibliografie:

- Diaconu A., Aprodu D., *Instruirea diferențiată a elevilor*, suport de curs, 2007-2013;
Jinga, I., *Educația și viața cotidiană*, E.D.P., București, 2005.
Przesmycki, H., *Pédagogie différenciée*, Hachette, Paris, 2011;
Crețu, C., *Curriculum individualizat și diferențiat*, E.D.P., București, 1998;
Radu, I.T., *Învățământul diferențiat. Concepții și strategii*, E.D.P., București, 1978;

FEEDBACK-UL METACOGNITIV

Prof. Mateescu Mihaela, Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alba Iulia

Feedback-ul are un rol deosebit de important pentru învățare. El reprezintă o abordare dintr-o perspectivă modernă prin care profesorul poate verifica permanent achiziția cunoștințelor. Apare în toate etapele procesului instructiv-educativ. Există mai multe tipuri de feedback cunoscute, dar dintre toate, cel mai puțin utilizat este feedback-ul metacognitiv (dincolo de cunoaștere). Acesta ne permite să aflăm ceea ce simte elevul la oră, care este starea lui emoțională în acel moment, ce

i-a plăcut sau nu, ce a înțeles sau nu sau despre ce ar mai dori să afle. Perceperea noilor cunoștințe și implicarea elevului în lecție depinde foarte mult de starea în care se află elevul în acel moment.

Putem aplica feedback-ul metacognitiv sub forma unor scurte chestionare, la sfârșitul unei ore, din când în când. Acestea pot să cuprindă întrebări de genul:

Azi m-am simțit

Mi-a plăcut foarte mult

Nu mi-a plăcut

Aș vrea să aflu mai multe despre

Nu am reușit să înțeleg

Acum pot / știu să

Mă pricep bine la

Astfel de chestionare vizează oportunitatea unor noi perspective legate de comunicarea profesor - elev, elev – elev sau elev - profesor, de dezvoltarea competențelor relaționale, facilitează cooperarea și încurajează autonomia.

În concluzie, feedback-ul metacognitiv este foarte util, deoarece menține armonia, asigură o stare de echilibru, poate schimba un comportament, poate regla sau redresa o anumită atitudine. Pentru profesor ar fi indicat să poată afla dincolo de cunoaștere ce ar putea schimba, astfel încât să avem lecții cât mai plăcute, cât mai interesante, iar elevul să fie cât mai implicat în lecție.

BIBLIOGRAFIE:

Suport curs ”Învățarea științelor - Abordări metodologice moderne“

CONSECINȚE ALE SITUAȚIILOR EDUCATIVE ÎN ACTUL PEDAGOGIC

Prof. Rusneac Anca, Școala Gimnazială Șugag

Importanța educației curriculare este de necontestat, însă ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului.

Educația de dincolo de procesul de învățământ cunoaște o diversitate de forme și astfel, atât în cadrul non-formal, cât și în cel informal apar numeroase tipuri de situații cu efect formativ.

O notă definitorie a situațiilor educative este caracterul lor integrat, ele fiind de cele mai multe ori, cuprinse în sisteme de situații. Există situații complexe, bazate pe proiecte de durată și amploare, altele sunt integrate și subordonate lor. O vizită la un muzeu poate fi o parte dintr-un complex de situații privind însușirea unor valori morale, dar în același timp, vizita însăși se compune dintr-o succesiune de situații mai simple. Fiecare situație educativă reprezintă un „mijloc” al unui proces educativ în desfășurare. Acest aspect susține gradul de complexitate al situațiilor educative.

În practică întâlnim situații create direct de educator sau de instituția educativă, situații de valoare educativă generate de organisme socio-educative non-formale, situații apărute spontan, situații de autoeducare sau autoinstruire.

O trăsătură importantă a situațiilor educative o constituie și caracterul lor existențial. Sunt și ele situații reale, secvențe de viață, pe care individul sau grupul pus în situație le trăiește cu o anumită intensitate, simțindu-se efectiv angajat. Situațiile în sine solicită implicare, trăire. Mai mult, ele sunt deliberat create, cu intenții pedagogice, la inițiativa unor factori educaționali. În orice situație educativă, contează nu doar inițierea acesteia, ci și modul de realizare pentru a ajunge la finalitatea dorită.

Pe lângă intențiile pedagogice, în realizarea unei situații educative contează și intențiile subiectului, adică motivele pe care le nutrește copilul angajat în procesul educativ. Iată, spre exemplificare, o situație creată în vederea dezvoltării capacității de exprimare literară. Scopul a fost

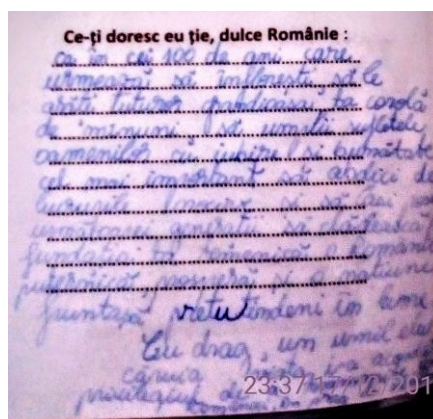
de a crea o broșură care să includă date importante despre personalități marcante ale literaturii românești care au contribuit cu scrierile lor la comoara literaturii românești în cei 100 de ani de la împlinirea Marii Uniri, dar și un mesaj al elevului adresat propriei țări în prag de aniversare. Situația educativă creată a reprezentat un mijloc pentru exprimarea celor mai profunde sentimente cu privire dragostea de țară și mândrie de apartenență la neam.

la

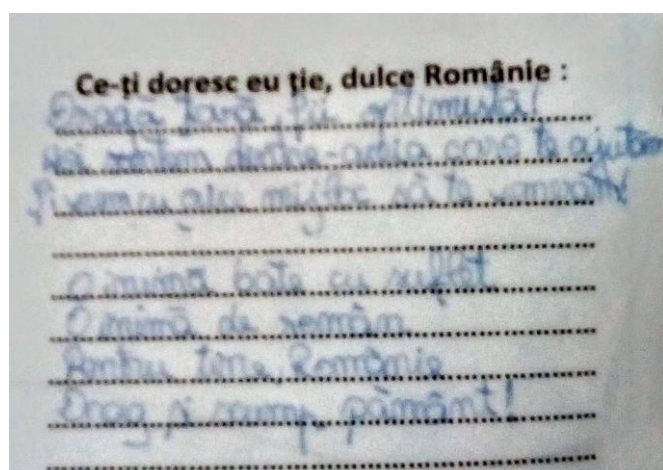
De asemenea, situația a generat prilejul de a veni în sprijinul altor activități din cadrul unui proiect amplu.

În așa zisa economie a „cunoașterii”, forma de exprimare literară este rapid absorbită de tehnologia informației. Există programe de calculator care verifică gramatica și ortografia corectă, lăsând foarte puțin loc pentru contribuția și cunoștințele unui copil. Unele programe scriu povestea în locul utilizatorului.

Ce rol îi mai revine imaginației și creativității? Iată, de ce tinerii trebuie să aibă posibilitatea de a da frâu liber propriei creativități și imaginației. Situația educativă creată este una din posibilitățile multiple în dezvoltarea personală a tinerilor. Ei au nevoie de instrumente cu ajutorul cărora să se exprime, instrumente care să nu facă treaba în locul lor, ci să le stimuleze capacitățile. Dacă beneficiază de un sprijin adecvat și găsesc un mediu favorabil, prin puterea cuvântului, pot explora în mod liber tărâmul propriei imaginații.

Indiferent de calea pe care au fost însușite cunoștințele, dar mai ales când ele au fost însușite pe cale verbală, este indicat ca elevul să fie pus în situația de a încerca să le aplice. S-ar putea crede că situațiile de aplicare au caracter reproductiv, reluând cunoștințe anterior însușite. Într-o oarecare măsură este adevărat, însă reproducerea este și ea necesară pentru aprofundarea cunoștințelor și chiar pentru dobândirea unor informații de natură operațională. Se câștigă îndrăzneală și pricepere în abordarea unor probleme practice. Situații de aplicare întâlnim frecvent în activitatea extrașcolară și au un rol important în a insufla un spirit practic și aplicativ. Iată, spre exemplificare, o situație educativă creată în cadrul unui cerc de lectură și scriere creativă: „Să ne jucăm cu cuvintele”. Elevii au extras cuvântul „cui” din seria de cuvinte date. Tema primei aplicații a situației create a fost: istoria cuiului. S-a citit definiția cuvântului din dicționar. Fiecare grup s-a documentat și a prezentat informațiile găsite: cine a inventat cuiul, caracteristici ale celor trei perioade din istoria lui, ce este cuiul, modul de fabricare etc.

Totodată s-a discutat despre textele nonliterare, despre rolul acestora și trăsăturile lor. Mai exact, s-au pus în aplicare cunoștințe deja dobândite de elevi prin programa școlară. S-au căutat apoi domenii în care se folosește cuvântul ales: tâmplărie, dulgherie, pictură, literatură (expresii în care se folosește cuvântul, poezii despre cuvântul ales), gramatică (întrebare a cazului dativ) elevii având oportunitatea de a-și exersa capacitățile proprii de comunicare orală. Pornind de la realitate și cunoscând deja multe lucruri despre

„cui” se încearcă crearea unui univers imaginar, personificându-l și încercând să-l pună în situații diferite, să-l aducă în viața omului. Astfel, elevii încearcă să redacteze creații cu titlul „Povestea cuiului” în care personaje sunt: străbunicul-cuiul de lemn, bunicul-cuiul de metal, nepotul-cuiul de bronz. Din propria inițiativă, elevii au căutat întrebări neobișnuite ale cuiului. Prin situația creată exercitată gradat s-a putut observa un impuls motivațional în a face un lucru propriu fără teama de eșec. S-a intervenit doar pentru a-i face conștienți pe elevi de utilitatea acțiunii practice. Îndrumările date pe parcurs s-au făcut pentru a crea atmosfera de ordine și disciplină, situația fiind orientată spre cooperare. Bunele rezultate ale activităților au fost întărite de satisfacția reușitei, adică prin faptul că noțiunile învățate s-au verificat practic și prin faptul că elevul și-a dobândit competența în a proba acest lucru.

Astfel de situații au menirea de a satisface pofta de joc și destindere, curiozitatea lor, nevoia de a se confrunta cu necunoscutul, trebuința de participare reală la formarea propriului caracter.

Bibliografie:

Radu I. și colaboratori, *Introducere în psihologia contemporană*, Ed. Sincron, Cluj-Napoca, 1991;

Ștefan Mircea, *Teoria situațiilor educative*, Ed. Aramis, București, 2003.

PLANTELE MEDICINALE MINUNI ALE NATURII

Prof. Turcu Iuliana, Școala Gimnazială "Vasile Goldiș" Alba Iulia

Motto: "Medicul tratează însă natura vindecă" (Hippocrate)

Plantele medicinale sunt monumente și minuni ale naturii. Reîntoarcerea oamenilor spre tratamente naturiste nu e nicidecum un moft, un răsfaț sau tradiționalism cu orice preț, ci o necesitate și un incontestabil temei; care temei nu poate fi altul decât sănătatea, în pace și în armonie cu natura.

Din cele mai vechi timpuri și până astăzi, meșteșugul vindecării suferințelor umane nu s-a putut despărți de plantele medicinale. Până în urmă cu un veac, aproape toate 'leacurile' folosite de om erau de origine vegetală. Treptat, "sita științei" a separat ce este folositor și ce nu din cunoștințele medicinei populare. Vechile civilizații umane și-au adus, fiecare, contribuția la cunoașterea și utilizarea unui număr tot mai mare de plante medicinale. Numeroși învățați antici, din evul mediu, au cunoscut și au consemnat în scrierile lor însușirile medicinale și modul de utilizare a numeroase plante. În zilele noastre, pe glob, circa jumătate din produsele farmaceutice au la bază plante medicinale sau au în compoziția lor principii active extrase din plante (alcaloizi, glicozizi, uleiuri volatile, etc.), fiind folosite în tratamentul unor boli grave de inimă, stomac, etc. La aceasta se adaugă produsele utilizate la prepararea ceaiurilor și în diverse industrii (alimentară, parfumerie, cosmetică). Se apreciază că la scară mondială, se folosesc astăzi în fitoterapia populară și "cultă" circa 20.000 specii de plante medicinale și aromatice, din care cele mai utilizate sunt circa 300 de plante. În toată lumea, îmbogățirea sortimentului de plante medicinale și aromatice și diversificarea utilizării lor este în plin avânt. Preocuparea privind valorificarea plantelor medicinale și aromatice din țara noastră a căpătat un suport științific recunoscut încă de la începutul acestui secol. Merită menționat faptul că prima stațiune experimentală din lume specializată în studiul plantelor medicinale a fost înființată la Cluj, în anii 1904, punându-se astfel bazele cercetării experimentale în domeniul plantelor medicinale și aromatice din flora noastră. Botaniști, biologi, agronomi, farmaciști și medici de prestigiu din țara noastră și-au legat numele de cunoașterea și valorificarea plantelor medicinale și aromatice. Având condiții foarte variate de sol și climă, țara noastră are o flora diversificată și bogată. Din zona de stepă până în cea montană se întâlnesc

felurite specii ierboase și lemnoase, plante care cresc spontan și un număr însemnat de plante cultivate. În scop medicinal și aromatic, pentru nevoile interne și pentru export, în țara noastră se recoltează sistematic, în prezent, peste 150 de specii de plante. În România se cultivă peste 50 de specii de plante în scop medicinal și aromatic, cu tendința de creștere, pe măsura sporirii solicitărilor din partea industriei chimico-farmaceutice, a altor beneficiari interni și a posibilităților de stimulare și de valorificare tot mai eficientă a acestor produse la export.

Plantele medicinale au secrete și compuși pe care noi oamenii nu le vom descoperi niciodată în toată complexitatea lor; medicamentele sunt făcute de mâna omului în timp ce plantele au harul divin. O diferență care spune totul și încă ceva în plus: că nu existăm și că nu vom exista decât prin natură. Între hotarele mierii și ale laptelui, între adânc de mare și vârf de munte, există o lume pe care trebuie desigur să ne-o apropiem. Vorbim aici de lumea vegetală pe care este atât de necesar s-o înțelegem și pe care trebuie s-o cercetăm pentru binele și echilibrul nostru.

Desigur beneficiile vor fi neprețuite, iar prezentul articol încearcă să deschidă o poartă spre miracolele de lângă noi cu precădere spre cele prezente în pădurile din județul Alba.

Afinul (*Vaccinium myrtillus*)

Subarbust din zona montană și subalpină, este apreciat pentru fructele albastru-vineții ce se coc la sfârșitul verii. Pentru uz medicinal se culeg frunzele și fructele, din frunze se face infuzie, iar din fructe se prepară decoct sau se macerează. Afinele sunt bogate în vitamina A, C, B, PP, săruri minerale (Fe, Ca, P, Mg, Na, Cu, Zn, S, Cl, etc.) precum și în taninuri și substanțe proteice.

Afinul este totodată și un activ agent antidiareic, diuretic, dezinfectant intern antihemoragic. Specialiștii afirmă că ceaiul de afin contribuie la creșterea acuității vizuale, mai ales pe timp de noapte. Preparatele din această plantă au efecte pozitive în enterocolite, gută, afecțiuni reumatice, tulburări ale circulației sângelui, coronarită, sechele de infarct, faringite, stomatite. S-au raportat efecte pozitive și în utilizarea afinului sub formă de unguent, în micoze. În condițiile vieții moderne, valoarea economică a afinelor crește fiind considerate un aliment ecologic.

Cătina albă (*Hippophae rhamnoides*)

Cătina este un arbust spinos cunoscându-se două varietăți-cătina albă și cătina roșie. Important pentru farmacia naturistă este fructul cătinii albe. Arbustul de cătină albă are frunze alungite, cenușii-argintii-strălucitoare pe față, mate pe spate. Înfloarește în martie-aprilie. Florile sunt mici și galbene, iar fructul are o pronunțată tentă de portocaliu.

Fructul de cătină este socotit o polivitamină naturală, remarcându-se vitaminele B1, B2, C, PP. Fructele sunt folosite pentru tratament în avitaminoze, reumatism, urticarie și deranjamente stomacale în tratamentul afecțiunilor ORL și pneumologice, au efect tonic cardiac; uleiul de cătină are efect hepatoprotector și hepatoregenator, efect antiseptic, cicatrizant și epitelizant. Naturiștii îl consideră un tonifiant general, se pare că are efect mai excitant decât cafeaua putând-o înlocui.

Dracila (*Berberis vulgaris*)

Dracila este un arbust foarte spinos cu înălțime de până la trei metri. Dracila dezvoltă niște rădăcini foarte puternice de un galben intens la interior și galben-marou la nivelul coajei. Tulpina este rămuroasă bine înarmată cu spini cafenii sau galbeni. Frunzele sunt alterne, florile, grupate în ciorchini, au culoare galbenă. Dracila înfloarește la sfârșitul primăverii și începutul verii. Fructul său este o bobită alungită, comestibilă, cu gust acru, astringent. Dracila este prezentă mai ales în zonele deluroase, prin tufărișuri, la marginea pădurilor, pe câmp în zonele accidentate. Pentru uz medicinal se folosesc fructele, frunzele, coaja, rădăcinile și florile din care se prepară infuzie, tinctură, extracte, sirop.

Majoritatea specialiștilor sunt de acord asupra faptului că preparatele pe bază de dracilă acționează benefic în cazul afecțiunilor hepato-biliare. Extractele de dracilă sporesc de două-trei ori secreția bilei, sporind și calitatea produselor biliare. Dracila este un agent de regularizare a activității gastro-intestinale fiind un bun laxativ și un diuretic eficient. În prezent este tot mai acreditată ideea potrivit căreia un consum moderat și cvasipermanent de preparate de dracilă ar acționa în mod preventiv împotriva unor cancere.

Păducelul (*Craetaegus monogyna*)

Păducelul este un arbust rămuros, ghimpos, cu frunze mici și flori albe. Înflorește în lunile aprilie-mai, iar fructele au culoare roșie. Culegătorii de plante medicinale culeg de la păducel florile, vârfurile cu frunze și flori, fructele și uneori coaja ramurilor tinere.

Din păducel se fac infuzie și tinctură, dar și mixturi, vin medicinal, extract fluid. Acidul triterpenic din păducel este benefic în suferințele cardiovasculare, acest compus contribuind la întărirea inimii și lărgirea căilor coronariene, la tratarea bolilor de inimă pe fond nervos, a hipertensiunii și hipotensiunii arteriale, tahicardie, tulburări neuro-vegetative și insomniilor. Totodată păducelul regularizează circulația sângelui, atât în plan central, cât și la nivel periferic. De asemenea previne producerea accidentelor cerebrale, combate obezitatea, reduce tulburările de pubertate și de menopauză. În special în flori se găsesc substanțe de natură flavonică care au rol P-vitaminic, de importanță deosebită în metabolismul mineralelor, microelementelor și al respirației celulare.

Florile, frunzele și fructele sunt indicate în special persoanelor slăbite, mai în vârstă sau senile. Pe drept cuvânt, fitoterapia franceză numește preparatele pe bază de păducel “laptele bătrânilor”.

Farmacia naturii este puțin nocivă, și în cele mai multe cazuri, foarte eficientă. Din păcate se apelează la ea ca un ultim refugiu, după ce toate celelalte mijloace terapeutice au fost epuizate, ori ar fi de dorit ca ordinea de preferințe să fie inversată. Celula vegetală este un complex și un minunat laborator care, într-o zi, prin ceea ce ne poate dăru, acel ceva pe care azi îl numim miracol, poate deveni un fapt obișnuit, un fapt comun. Dar acest lucru se va putea realiza doar printr-o conduită ecologică care să vizeze protejarea și îngrijirea precum și plantarea plantelor medicinale distruse în diferite împrejurări.

Bibliografie:

1. Bujor Ovidiu, Popescu Octavian -Fitoterapie tradițională și modernă, Editura Fiat Lux, București, 2005;
2. Ghișa Petru, Deheleanu Iulica-Natura și turismul, Editura Fundației CDIMM Maramureș, Baia Mare, 2004;
3. Dicționarul plantelor de leac, Editura Călin, București, 2008.

COMPORTAMENTUL ANTRENORULUI ÎN ZIUA JOCULUI

Prof. Oancea Doru, Liceul cu Program Sportiv „Florin Fleșeriu” Sebeș

În ziua jocului, antrenorul trebuie să se decidă asupra obiectivelor jocului și a așteptărilor realiste privind realizările posibile ale jucătorilor săi.

Antrenorul trebuie să mențină o atitudine echilibrată în sânul echipei. Nu trebuie să folosească expresii stresante gen „Noi trebuie să câștigăm!”. Trebuie să amintească jucătorilor că, important este ca ei să se bucure și să facă cel mai bine ceea ce pot.

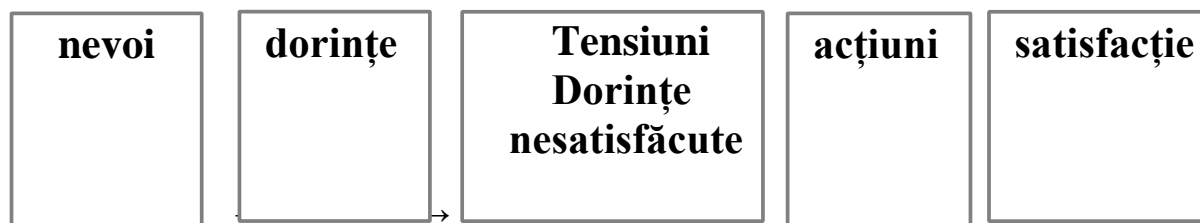
La nivel de copii și juniori trebuie amintit faptul că, indiferent de rezultat important pentru ei este să continue să se perfecționeze și să se concentreze la ceea ce au de făcut.

Chiar înainte de joc, antrenorul trebuie să evite să dea prea multe informații (acestea trebuie date la ședința sau ședințele de pregătire dinaintea jocului, în timpul săptămânii), deoarece din cauza nervozității și anxietății începerii jocului, capacitatea de atenție este foarte redusă (antrenorul trebuie să se limiteze la doar 3-4 aspecte cheie). Comportamentul antrenorului poate influența decisiv rezultatele jucătorilor, fie pozitiv, fie negativ.

Modul cum reușește să-i motiveze pe jucători pentru a da totul pe teren:

Nu exista o rețetă anume prin care un jucător sau un grup se poate motiva, totul ține de flerul antrenorului, de obiectivele propuse de grup, de implicare, de partea materială, de dorința de succes a grupului.

Motivația umană reprezintă ansamblul factorilor care-i determină pe oameni să îndeplinească unele activități. Motivația pornește de la nevoi și determina o reacție în lanț, potrivit schemei următoare.

Motivația jucătorilor este intrinsecă și extrinsecă. Jucătorii motivați intrinsec sunt jucătorii care joacă fotbal pentru ca le place jocul, joacă fotbal pentru mândria lor, pentru plăcere, pentru distracție, curiozitate. Jucătorii motivați extrinsec sunt aceia care joacă fotbal pentru trofee, bani, recunoaștere, laude. Sunt și jucători de fotbal care joacă pentru ambele tipuri de motivație.

Putem avea și probleme din cauza lipsei de motivație, ca urmare a :

- lipsa motivației pentru antrenament: jucătorul percepe antrenamentul fiind plictisitor și monoton. Excesul de motivație poate crea probleme la meciurile foarte importante sau când se joacă pe bani mulți sau după o serie de jocuri câștigate. Motivația poate fi și negativă: frica de victorie sau eșec, frica de anumiți adversari sau jocuri, frica de accidentare sau de reacția altor persoane, părinți, antrenori.

Motivația slabă „Fotbalul pentru mine este totul”, „Nu pot să trăiesc fără fotbal”, „Dacă pierd acest meci, renunț” .

Un antrenor ca să-și poată motiva cât mai bine jucătorii trebuie să facă fotbalul cât mai distractiv și să se poată asocia cu jucătorii care se pot foarte bine auto - motiva.

Calitatea informației transmisă de antrenor :

Antrenorul trebuie să aibă discuții cu fiecare jucător în parte în ziua jocului, dar în același timp și cu toți membrii echipei. În discuția avută cu fiecare jucător, antrenorul trebuie să-i traseze acestuia sarcinile postului său în echipă, să-l încurajeze, să folosească cuvinte care au un caracter motivațional, să-i transmită ideea tactică și să-l pregătească tot timpul pentru un plan B.

În discuțiile avute cu fiecare jucător în parte sau cu toți jucătorii, trebuie avut grijă ca să nu pună foarte mare presiune pe un jucător în parte sau pe toți membrii echipei (spunând că „acest meci este vital” sau „de acest meci depinde soarta ta sau a echipei”), mesajul trebuie să se refere la jocul în sine, la adversarul direct sau la echipa adversă, încercând să-i contracarăm punctele forte și să-i fructificăm punctele slabe.